

มหากาพย์สงครามเวทมนตร์

ของขาด

ทวิตวินี

เพราะการแย่งชิงแบบยอมเอาทุกอย่างเข้าแลก
ของขลัง จึงกลายเป็น ของขาด
ที่ตามทวงชีวิตของทุกคน”

เรื่องมาด

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

กวีวัฒน์

ทองมาต

ทวิวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2569
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กาฬกา
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : ชันญชิตา เนียมก้อน ปะภัสสร อวยจินดา
จัดวางภาพปก : BT Studio
ออกแบบรูปเล่ม : เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ทวิวัฒน์.

ทองมาต.- กรุงเทพฯ : บั๊ค ไทม์, 2569.

288 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0720-9

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำบทเขียน

ผมเขียนนิยายภาคต่อเรื่องสุดท้ายเมื่อปี 51

เท่ากับสมองห่างจากการคิด วิเคราะห์ แยกแยะเรื่องยาวๆ มา 17 ปี – ถ้าเป็นเด็กเกิดใหม่ อีกปีเดียวก็เลือกตั้งได้แล้ว

ผมใช้เวลาครึ่ง ถอน ป่ม แยก ฯลฯ กับของชำร่วยเล่มนี้อยู่เป็นเดือน พล็อตที่วางไว้ตอนแรก นิยายเสียตายของใช้เกิดแต่ในจานอาหาร พอมี ไอเดียใหม่เกิดเป็นต้องหาแทรกเข้าไปจนได้ (แม้ว่ามาอ่านตอนหลังจะ เอาออกไปก็เถอะ แต่รอบแรกต้องใส่ไว้ก่อน มันติดเป็นนิสัย)

พ่อหมอ แม่หมอ ต่างชาติทยอยทำวิชาขอเข้ามาในเรื่องเรื่อยๆ แต่ในฐานะเจ้าครองนคร ผมต้องคัดเลือกบุคคลที่สำคัญ และจำเป็น ต่อเรื่อง นำพาของชำร่วยให้ออกมาสนุกและสมบูรณ์ที่สุด – แต่ผมก็ดัน เป็นคนอ่านรอบแรกแค่คนเดียวนี่สิ

ในฐานะที่นักอ่านได้ถือหนังสือเล่มนี้ในมือแล้ว บอกผมหน่อย ได้ไหมครับว่าชอบ / เกลียดใครมากที่สุด จะบอกทางเพจ ‘ทวิวัฒน์’ หรือ #ของชำร่วย ก็ได้ รับรองจะตามอ่านให้ครบ ตอบกลับทุกคอมเมนต์

นิยายไตรภาคของขลังยังเหลืออีก 1 เล่ม

แต่จักรวาลของเหล่าจอมขมังเวทย์ยังไม่จบ – ลองกระซิบบอกกับ สำนักพิมพ์ดู เผื่อเขาอนุมัติให้เปิดโลกของไสยศาสตร์ขึ้นบ้าง

ทวิวัฒน์

คำนำนักพิมพ์

ต้องบอกว่า ‘ของขลัง’ เล่มแรกของซีรีส์มหากาพย์สงครามไสยเวท ได้รับการตอบรับดีเกินคาด เพราะความแปลกใหม่ของพล็อตเรื่อง การปะทะกันระหว่างไสยศาสตร์ข้ามเผ่าพันธุ์ --- เขมรกับอิสลาม ช่วยขยายจินตนาการของเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติให้กว้างไกลมากขึ้น บวกกับภาษาความแซ่บ ถึงลูกถึงคนและถึงเลือดถึงเนื้อ แบบที่ต้อง ‘ทวิวัฒน์’ เท่านั้นจึงจะเขียนออกมาได้อย่างนี้ ความสนุกสนานจะใจยอมมิพักต้องพูดถึง !!!

เสียงเรียกร้องระงมตามมา --- เมื่อไหร่เล่มสองจะออก ซึ่งทางสำนักพิมพ์ก็ส่งต่อความระงมนี้ไปยังทวิวัฒน์ ที่กำลังปลุกปั้นอยู่อย่างแข็งขัน

และเมื่อต้นฉบับ ‘ของขาด’ เล่มที่สองของซีรีส์ก็มาอยู่ในมือ บ.ก. ความรู้สึกแรกคือ เหนือความคาดหวัง จากแค่สองเผ่าพันธุ์ปะทะกัน ด้วยเวทมนตร์คาถาลึกลับ กลายเป็นสงครามที่ถูกขยายวงออกไปอีก จนแทบจะเป็นสงครามโลกของไสยศาสตร์ไปเลย

และแน่นอนว่าพล็อตเรื่องอลังการขนาดนี้ ย่อมจะถูกรองรับด้วยการวางโครงที่แนบเนียน จังหวะการเดินเรื่องเข้มข้น ส่วนหนึ่งที่แซ่บลื่นสมกับคุณภาพของนักเขียนระดับ ‘ทวิวัฒน์’

กระหายแล้วใช่ไหม? เตรียมเวลาไว้เยอะๆ หน่อยนะ เพราะรับรองว่าเริ่มอ่านแล้วคุณจะไม่ลง

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บ้านเพิง ชั้นเชิง และปัญญา

บทนำ

บุญนำ

ต้นไม้สูงใหญ่ดำทะมึนตั้งตระหง่าน ความมืดจากท้องฟ้าไร้ดวงดาวทาทับเปลือกไม้ น้ำตาลเข้มย้อมให้แลเห็นเพียงสีดำสนิท แต่ละต้นปลูกชิดติดกันราวกับทำหน้าที่เสมือนกำแพงหนาก็ดกกันไม่ให้คนจากฝั่งในออกไปนอกแนวป่า เสียงธารน้ำไหลปนกลิ่นกำมะถันคล้ายแถบนี้มีบ่อน้ำร้อน หากแต่คนนอกมิอาจย่างกรายเข้ามาใกล้หรืออย่าหมายคิดใช้บริการ อุณหภูมิในน้ำเพียงเฉลอล้นร่วงลงไป สิ่งที่ย่อยขึ้นมาคงมีเพียงโครงกระดูก ไร้เสียงสรรพสัตว์หรือสิ่งมีชีวิต --- ห้ามเข้าใกล้ หากพวกสัตว์สื่อสารส่งเสียงเตือนกันได้ พวกมันคงเฝ้าต่อๆ กันแปลความได้เอียงนั้น ป่านี้มีชื่อลือว่าผู้ใดมีลมหายใจเข้ามา หากหมายออกไปต้องทิ้งลมหายใจไว้ที่นี่

เสียงสวบสาบของเท้าเปล่าเปลือยเหยียบย่ำหญ้าแห้งดังมาแต่ไกล ดวงตาของชายในชุดสีน้ำตาลอมส้ม เก่าคร่ำฉีกขาดหาได้มองเห็นชัดในความมืด --- เขาไม่รู้ทิศเสียด้วยซ้ำ อีกผู้ที่แต่งกายแบบเดียวกันวิ่งตามประชิดมาไม่ต่าง **ไอบูญนำ** ไม่ได้ช่วยให้เกิดประโยชน์ใด มันเพียงติดสอยห้อยตามหมายอาศัยเขาหนีออกจากแนวป่า --- ทำไมจะ

ไม่รู้ แต่ราชสีห์ไยต้องสนใจหนูนา มีมันติดตามหากถูกเงินยังพอใช้มันเป็นอาหารประทังหัว

“ทางนี้ผ่านมาแล้วหรือเปล่าลูกพี่?” ชายหัวล้านถามเสียงลั่นพยายามเก็บอาการไม่แสดงความล่า ทั้งที่รู้ว่าหอบจนลั้นห้อยแทบตะพึด มันคงจำได้ถึงคำขู่ --- ถ้ากวณฏอีกที ภูจะทิ้งมึงไว้ที่นี่ “ผมจำไม่กินนี้ได้”

กิ่งไม้ในป่าพินิจไม่ต่างกัน แต่มันพุดถูก กิ่งต้นไม้โค้งแปลกเหมือนคนหมดอาลัย ยังมีใบกระจุกมองผ่านเหมือนคนผูกคอตายยากเห็นได้บ่อย ต้นไม้นี้เขากับมันน่าจะผ่านมาแล้วจริงดังว่า ไร่เข้มทิศนำทาง หรือแม้มี คงใช้งานไม่ได้ภายใต้มนตร์อาคมสะกดให้หลงทิศที่มีผู้ร้ายไว้ตั้งแต่อดีต เวลานี้แทบไม่มีสิ่งใดนำทางนอกจากสัญชาตญาณและความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยมจะหนีพ้นจากสถานที่แห่งนี้

หนามแหลมทิ่มแทงขา กิ่งไม้เกี่ยวหัวไหล่หาได้ทำให้ความตั้งใจของชายสูงวัยลดน้อยลง

อีกนิดเดียว อีกนิดเดียว --- คำก้องในหัวประหนึ่งมนตร์สะกดสั่งการให้ขาทั้งคู่มุ่งตรงไปข้างหน้า

หลังร้ายคาถาคลายมนตร์บังตา ทางที่ไม่เคยเดินพลันปรากฏช่องแคบพอให้ตะแคงตัวลอดผ่านไม่ยากหากกลั้นลมหายใจสอดตัวเข้าไป เมื่อพ้นทางแคบเขาและผู้ติดตามรีบออกวิ่ง ท่อนล่างได้เอวเปิกชุ่ม คงด้วยหนองบึงที่เมื่อครู่เพิ่งวิ่งฝ่า กลิ่นที่เกาะตามตัวผสมปนเปยากแถมว่ามีที่มาจากแห่งใด หนองน้ำเน่า กองมูลสัตว์ หรือเศษซากสัตว์เน่าเปื่อยที่ต้องใช้ประทังชีวิตตลอดสองวันที่ผ่านมา ส่วนกลิ่นที่มาจากไอบุญนาไม่ต้องสงสัย มันเยียวแฉกเมื่อเจอเหล่าผู้ขัดขวางที่

“...วิญญาณตนหนึ่งพุ่งกระชากร่างลอยขึ้นเหนือพื้น
ไม่ทันได้เปล่งเสียงขอความช่วยเหลือ
ปากของผีโสมด้ากว้างจับหัวผู้ติดตามฉีกขาดในคำเดียว
เสียงเคียวกะโหลกสุดตึ่มเลือดและสมอง
ราวกับหิวโหยความสดใหม่ของมนุษย์มาแรมปี...”

ถูกวางไว้

เสียงใบไม้สั้ซัดกันถูกแทนที่ด้วยเสียงหอบ อาจเคยเห็นคนแก่ลงแข่งไตรกีฬา แต่เชื่อถ้านักข่าวรู้ว่ามีคนอายุห้าสิบเจ็ดวิ่งวนอยู่ในป่ากินน้ำคลอง ทะเศษสัตว์มาเกือบสามวันคงไม่แคล้วเป็นข่าวใหญ่โต

ผมยาร่วงปลิวตามลมเผยให้เห็นดวงตาหมายมุ่นไม่ไหวติงกับสิ่งรอบข้าง รวากับลูกตาสีเม็ดล่ำโยมองตรงไปได้เพียงอย่างเดียว

สิ่งพันนาการข้อมือสองข้างคือเครื่องบ่งบอกสถานะปัจจุบัน ทุญแจมือเหล็กกล้ำลงอักขระโบราณป้องกันทั้งทุญแจมีและคาถาสะเดาะนานา --- เขาหลงแล้วไม่เป็นผล ครุ่นคิดเป็นระยะถ้าไม่มีไอ้สิ่งนี้ เขาคงหนีได้นานแล้ว

สองเท้าหยุดวิ่งปล่อยให้ความเจ็บเข้าปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ สัญชาตญาณส่งเสียงตวจับเตือนให้เขาเพิ่มความระแวดระวัง ใบหูกระดิก เมื่อได้ยินบางสิ่งแหวกผ่านใบไม้ เสียงโหยหวนครวญคราง คล้ายกับเสียงชีพันกระทบขบกันดังอยู่ไม่ไกล จมูกสูดรับกลิ่นอับชื้นเหมือนผ้าเนาในตะกร้าถูกหยิบยกขึ้นมาชูกวัดแกว่งอยู่รอบตัว

“ลูกพี่!”

“หุบปาก” ชายผมกระเซิงเอ่ยเบาๆ

เขากลิ่งตัวลงกับพื้น เมื่อผู้หญิงผมยาวร่างกายผุพังเห็นเนื้อหนังและกระดูกพุ่งตรงมา เขี้ยวขาวแยกวาววับแม้มีแสงดาวเพียงน้อยนิด ดวงตาเหมือนถูกจับยึดด้วยก้อนหินสีขาว ไร้วแว ไร้ประกาย เขาหลบได้แต่บุญนำไม่

“ลูกพี่! ช่วย ---”

บุญนำคงถึงคราวหมดบุญ มันถูกวิญญาณตนหนึ่งพุ่งกระชาก

ร่างลอยขึ้นเหนือพื้น ไม่ทันได้เปล่งเสียงขอความช่วยเหลือ ปากของ
ผีโหมดอ้ากว้างจับหัวผู้ติดตามฉีกขาดในคำเดียว เสียงเคียวกะโหลก
สุดดึ่มเลือดและสมองราวกับหิวโหยความสดใหม่ของมนุษย์มาแรมปี
แขนขาของบุญนำถูกผีที่มีเพียงศีรษะลอยไปมาอีกสามตนฉีกกระชาก
แบ่งกินเป็นชิ้นๆ เลือดโปรยสาดกระจายคล้ายกับมีฝนตกในป่า
คนโบราณมักสับสนพวกผีโหมดกับกระสือ ลักษณะภายนอกคล้ายกัน
ต่างที่ไอพวกนี้มีแค่หัวไม่มีไส้ --- และพวกมันมักไม่ได้มาเพียงหนึ่ง

มา! ภูเบื้อจะหนีไอผีชั้นต่ำอย่างพวกมันแล้ว --- เขาแยกเขี้ยว
คำราม คราวนี้หมายจะปราบพวกมันให้เหี้ยน ไม่ใช่แก้แค้นให้บุญนำ
แค่ไม่ชอบพวกตามตื้อ

“โอม กราตามะนะสะวาหา ---”

หญ้าหนึ่งกำมือตั้งขึ้นมาจากพื้นลอยปลิวไปตามลม เมื่อถูก
นุ่นห่มด้วยปริกรรมคาถา พลันแปรเปลี่ยนกายกลายเป็นนักรบนุ่น
โจงกระเบน กำยำด้วยมัดกล้ามเนื้อ สูงเกินสองเมตร ใบหน้าถมึงทึง
หนวดเครารุงรังจับจ้องไปยังเหล่าผีโหมดที่ลอยเวียนวนในอากาศ
ส่งเสียงกรีดร้อง มีพวกเปรตตัวสูงกว่าต้นไม้ไทรเดินมาสมทบผสานเสียง
ผ่านปากทรงฐัมยิ่งสร้างความหงุดหงิดเป็นเท่าทวี ผีพราย ผีตายโง่
ทยอยเดินมารวมตัวราวกับเป็นงานชุมนุมภูตผี

“ฆ่าพวกมันให้หมด” คำสั่งจากผู้เป็นนายคล้ายมีขวานจาม
สะบัดไล่ล่า

นักรบสวมโจงเตงทะยานพุ่งเหมือนลูกธนูถูกปล่อยจากคันศร
มือเปล่าเปลือยตะบันเข้าหน้าผีโหมดตัวหนึ่งแรงขนาดทำให้กราม
หลุดกระเด็น อีกมือที่ว่างอยู่คว้าจับคอเสื้อของผีอีกตัว บิดหัก

กุสาบาน ถ้ากุเจอมึง กุจะฆ่ามึงด้วยวิธีที่ทรمانที่สุด ---
สิ่งศักดิ์สิทธิ์เดียวที่กล้าให้สัตย์ปฏิญาณคือหัวใจของตัวเอง

ลำพังแนวป่าคงไม่อาจขวางกั้นจอมขมังเวทชื่อดังเมื่อหลาย
สิบปีก่อน เภาทะนินขยับตัวให้ผู้คิดหนีมองเห็น ขนาดของเงาใหญ่พอ
กับรถยนต์ขนาดเล็ก ดวงตาสีแดงยามเปลือกตาเปิดออกจากกันคล้าย
ลูกท่อมไปด้วยเปลวเพลิง เมื่อมันลุกขึ้น ก้าวเท้าทั้งสี่ตรงมาหา ถ้า
เป็นคนธรรมดาคงมีหัวใจหยุดเต้น ลมหายใจพัดเข้าปะทะใบหน้าร้อน
ดังพัดพาเปลวไฟมาด้วย

“กูนี่ดวงไม่ดีเออะละเลย” ชายเสื่อน้ำตาลสบถ “ทางหนีมีตั้งเยอะ
เลือกหนีมาเจอ --- สมิง”

พยัคฆ์ดำเดินสลับซ้ายขวาคล้ายให้โอกาสอีกฝ่ายถอยกลับไป
ในคูตาราง เสียงขู่คำรามเบาๆ ลอยมาพร้อมกลิ่นสาบสัตว์ ปรากฏการณ์
สุดท้ายได้รับคำสั่งให้ปลิดทุกชีวิตที่คิดเดินผ่านพื้นแนวป่า

“เกลอเอ๋ย --- ขอทางกูเถอะ”

ไร้คำตอบจากปากเดรัจฉานภูต ซ้ำมันยังย่อลงต่ำก่อนทะยาน
ถีบตัวด้วยสองเท้าหลังพุ่งตรงมาข้างหน้า ความเร็วเพียงชั่วตาทะพริบ
ร่างมืมาปรากฏประชิด เผยอุ้งเท้าขนาดเท่าใบหน้าหมายมุ่งตะปบ
ผู้คิดหนีให้ดับสิ้นในคราเดียว

ชายผมปรกหน้าถอนหายใจ --- คงเป็นอีกวันที่ต้องผิดศีลปาณา

वेशะ

เสียงจอแจยามเช้าของเขาวราชไม่ได้ช่วยปลุกให้จิตใจของ
वेशะ ตื่นจากห้วงความคิด ชายหนุ่มไม่สนใจใคร่อ่านรวมเรื่องสั้นที่วาง
บนโต๊ะ หากเป็นปกติเขาคงดื่มด่ำกับพยานะที่รวมเป็นคำ แต้มแต่ง
ด้วยถ้อยคำของนักเขียน โดยมีเสียงของเพื่อนสนิทดังอยู่ด้านหลัง ---
ऊ้งานอีกแล้วนะ เวลานี้เสียงนั้นดังอยู่แค่ในจินตนาการ

คทา หายไปหลายวันแล้ว ไม่ได้ติดต่อกับมานานอกจากจดหมาย
ที่ให้ไว้ดูต่างหน้าและความทรงจำเลวร้ายที่มีอาจลบเลือน เพื่อนสนิท
ตั้งแต่เด็กอีกจำพลังที่วิทยาศาสตร์ไม่อาจพิสูจน์ หันเข้าสู่ศาสตร์ชั่ว
ตรงข้าม โณที่คทาบงการควบคุมไม่ใช่ผี ไม่ใช่ภูต ซ้ำยังเป็นสิ่งคล้าย
พวกเขาในบางมุมมอง อิสลามระบุนชัด โณแผ่งตัวอยู่ในสังคมตั้งแต่
อดีต คนธรรมดาามองไม่เห็น มีเพียงผู้เรียนมนตร์อิสลามที่รับรู้ สันทนา
และควบคุมพวกมันได้ --- ไม่ต่างอะไรกับหมอผีที่ใช้ไสยศาสตร์ในวิชา
ที่वेशะศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานว่าไว้เพียงเท่านั้น หนังสือเก่าที่वेशะพอหาได้ปก

สี่เที่ยวอ่อนความหนาไม่ถึงสองร้อยหน้า ชายหนุ่มอ่านเพียงแค่หัวข้อที่สนใจ หากมีเวลาและอารมณ์บางทีอาจได้ความรู้เกี่ยวกับมนตร์อิสลามมากกว่านี้ แต่ยิ่งอ่านตัวอักษรกลับริวมกันเป็นใบหน้าของเพื่อน ความทรงจำวัยเด็กดีก็กับสิ่งเลวร้ายที่คทากระทำจนไม่อาจรวมสมาธิให้อ่านต่อได้

ดูภายนอกवेशะและพี่ๆ คนอื่น ไม่ต่างจากคนธรรมดา หน้าตาและรูปร่างบางคนเป็นนายแบบหรือดาราอย่างได้ แต่อาชีพจริงของพี่กลับเป็นนักพนัน หมอ และบอดี้การ์ดของนักการเมือง แม้ไม่ใช่อาชีพสุจริต แต่ก็ใช่ว่าอาชีพกตัญญูได้ทั่วไป --- เปลือก ถ้ำแกะลอกผิวภายนอกออกคงไม่มีใครเชื่อว่าพวกนั้นเป็นหมอยาสั่ง หมอเสน่ห์ หรือมือสังหารด้วยไสยเวท

คำสั่งของ **ปฐม** หมอธรรมชื่อดัง เปลี่ยนชีวิตหนุ่มนักอ่านเพียงชั่วข้ามคืน ร้านรับทำนาย By เวชะ ชื่อที่หลายๆ ที่คทาคนไร้เซนส์ตั้งขึ้นกลายเป็นที่โจษจันในหมู่คนเยาวราช ลูกค้ายารอใช้บริการไม่ขาดหาเงินเข้ากระเป๋าได้วันละเป็นหมื่น

ตอนนี้ป้ายร้านถูกปลดวางไว้บนพื้น ผืนผ้าสีเพียงครึ่งเดียวยังคงเดิม ทั้งที่ถังสียังวางไว้ด้านหลัง คำสัญญาว่าจะมาทำให้เสร็จเป็นได้แค่ลมปาก เครื่องราง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประดับไว้บนกำแพง บางชิ้นร่วงหล่นวางนิ่งบนพื้น โต๊ะทำนายกลางห้องเคลือบด้วยฝุ่นบางๆ เหมือนไอซิงขนมปัง --- เวชะหาได้ใคร่สน หากนับรวมวันนี้เป็นเวลาเกือบครึ่งเดือนแล้วที่ร้านไม่เปิดให้บริการ ไม่นานผู้คนคงลืมว่าห้องแถวนี้เคยมีร้านชื่อที่ๆ เปิดกิจการ

“อ้าว! วันนี้เปิดร้านแล้วหรืออาจารย์ ดูดวงให้ผมหน่อยได้ไหม?”

ลูกค้ารายแรกทักทาย เวสะคั่นว่าเป็นเจ้าของร้านขายขนมไข่
ชื่อดัง น่าจะเคยแวะมาให้ดูดวงเมื่อเดือนก่อน ตอนนั้นพูดไปว่าถ้าเปลี่ยน
เครื่องแต่งกายกิจการจะดีขึ้น ใครจะไปคิดวันถัดมาเอาขนมไข่มาให้
หลายกล่องบอกว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

ร้านยังไม่เปิดครับ ผมแค่มาเอาของ --- เจ้าของร้านปฏิเสธ
ลูกค้านับอุบหลังทราบคำตอบ แต่ทั้งตัวลงบนเก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงิน
ยังไม่ได้เซ็ดฝุ่น

“เสียดายจัง แถวนี้ไม่มีร้านไหนดูแม่นยำอาจารย์เลย เชื้อใหม่
ทุกคนถามถึงอาจารย์กันทุกวัน” คำระบายพรังพรูเหมือนเปิดก๊อกน้ำ
“นี่ขนาดลงขันจ้างเด็กให้มาดูร้านอาจารย์ทุกวันเลยนะว่าเปิดหรือเปล่า
ไอ้ปุ๋ยมันได้ค่าวิ่งไปมาวันหนึ่งตั้งหลายดั่งค์”

สารพัดคำอวยจากลูกค้าหาได้ทำให้เวสะพึงพอใจ เขารู้ตัวดี
ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าผู้มารับคำทำนาย --- ล้วนเป็นเรื่องบังเอิญ
ศาสตร์ของตระกูลสัพพะสาธนะไม่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับคำทำนาย
หรือล่วงรู้ล่วงหน้า มนตรวิธาคาถาที่เขาจำเรียนมาตั้งแต่เด็กเป็นมนตร์
ไสยศาสตร์เขมร ลีลับและซับซ้อน มีทั้งสร้างความเดือดร้อนและ
ช่วยเหลือ หากแต่ไม่อาจทราบถึงความเป็นไปในอนาคตได้ ไม่ว่าจะเป็น
วิชาของพวกเขาสี่พี่น้องที่แบ่งกันเรียนคนละศาสตร์ หรือแม้แต่พ่อ
ผู้เป็นเกจิอาจารย์ดัง

จนถึงตอนนี้บางครั้งเวสะยังเผลอคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง
โกหก ภาพความหลังเมื่อครั้งจำเรียนวิชา หยอกล้อ หรือลามปามถึง
ขั้นทะเลาะกับพี่ๆ ไม่อยากเชื่อว่าบัดนี้กลายเป็นแค่วันที่ความทรงจำ

“อาจารย์ร้องให้ทำไมครับ?” เวสะรีบปฏิเสธอ้างว่าฝุ่นเข้าตา

“ไหนๆ อาจารย์ก็มาแล้ว ลองคิดเรื่องเปิดร้านอีกรอบเถอะนะครับ พวกเรายังต้องการอาจารย์”

वेशะจำต้องรับปากแบบขอไปที ดูแล้วลูกค้าไม่ถอดใจง่ายๆ อ้างไปว่ายังไม่มีกำหนด ขอเตรียมอุปกรณ์และปรับปรุงร้านใหม่อีกสักระยะ ถ้าให้เขาทำนายลวกๆ ด้วยศาสตร์วาทศิลป์ของคทา เวશેพูดได้ว่าเร็วๆ นี่คงไม่เกิดเรื่องดีๆ กับเจ้าของร้านขนมไข่ที่เดินคอตกทำหน้าเศร้าออกไป หลังขายขนมยี่นกรานยังไม่พร้อมดูดวงหรือสะเดาะเคราะห์ให้ใครทั้งสิ้น หน้าบูดเหมือนซื้อหอยไม่เฉียดคงยากจะต้อนรับหรือเรียกแขกเข้าร้านได้

ไม่ต้องศึกษาศาสตร์คำทำนายใครก็บอกได้ คนค้าคนขายไม่มีรอยยิ้ม คิ้วขมวดชนกัน ปากคว่ำลง ไม่มีความเชิญชวนให้อยากซื้อของเลยสักนิด --- เรื่องพวกนี้คทาสอนทีละนิดจนเขาเผลออ่านสีหน้าของคนอื่นจนติดเป็นนิสัย

เจ้าของร้านทำที่เป็นเดินมาส่ง ความจริงประสงค์จะปิดประตูกันคนนอกเข้ามาอีก ประตูบานเพี้ยมห้องแถวประกบเกือบชิดกัน เหลือแฉะเพียงเล็กน้อยเพื่อว่ามองจากภายนอกคงไม่ทันสังเกตว่าข้างในมีคนอยู่ ยังไม่ทันเดินกลับมาถึงโต๊ะ เสียงประตูถูกดึงกระชากออกจากกันตามมาด้วยเสียงร้องลั่น

“อาจารย์!”

มันคง ลูกค้าคนแรกของร้านทำนายวังหน้าตั้งเข้ามานั่งบนเก้าอี้ ฉีกยิ้มกว้างพร่ำพูดพรรณนาถึงความดีใจเมื่อรู้ว่าवेशะกลับมาร้าน ผมเพิ่งรู้จากเฮียเมษว่าอาจารย์มาที่ร้าน --- มันคงอ้างถึงเจ้าของร้านชายขนม

ถ้าย้อนไปวันแรกที่वेशะคิดจะเปิดร้านนี้ตามภารกิจงานทำของพ่อ เขาและคหาไม้ได้เจอมันคง ร้านนี้อาจจะไม่เกิดขึ้น คำทำนายหลอกๆ บวกกับพิธีกรรมสะเดาะเคราะห์ปลอมๆ กลับขุดเอาความมั่นใจที่ถูกกลบฝังไว้ของมันคงขึ้นมาใหม่ หลังผ่านพิธี มันคงได้งานทำเปลี่ยนบุคลิกเป็นคนละคน จากคนจรปลอยตัว ผมเผ้ารุงรัง ตัดแต่งหวีสระใหม่ให้เรียบแปล้ เสื้อผ้าฉีกขาดกลายเป็นเสื้อเชิ้ตรีดเรียบ สวมกับงานที่ได้รับผิดชอบ เวชะไม่ต้องพึ่งประชาสัมพันธ์หรือจ้างอินฟลูเอนเซอร์มารีวิว มันคงทำหน้าที่โทรโข่งประกาศศักดาของร้านทำนายไปทั่วเยาวราช

ดูเหมือนวันนี้อีกฝ่ายมีงานให้เขาช่วย

“อาจารย์ --- อาจารย์ปราบผีได้หรือเปล่า?”

แทนไท ไม่เคยชอบผ้ามานสีเหลืองทองในห้องทำงาน สิ่งนั้นให้อารมณ์เหมือนทำงานอยู่ในสรวงสวรรค์ เขาไม่อยากเป็นเทวดา ทำไมนายตำรวจระดับสารวัตรจะไม่รู้ว่าประชาชนมองข้าราชการระดับปาด้วยสายตาแบบไหน เหล่าคนในชุดสีาก็ไม่ค่อยเป็นที่ถูกใจใครนัก เคยได้ยินว่าเจออยู่กับแขกให้ตีแขกก่อน ทุกวันนี้รู้ แยก ตำรวจ หลายคนคงเลือกตีตำรวจก่อน --- ถ้าไม่ตีตีว่าจะโดนข้อหาทำร้ายเจ้าพนักงาน ป้ายชื่อบอกตำแหน่งพยายามวางหลบมุม พันตำรวจโทแทนไท สวาหะพานิชย์ ไม่ได้เป็นคนป้ายศคลั่งอำนาจเหมือนเพื่อนตำรวจรุ่นเดียวกัน เอกสารกองพะเนินบนโต๊ะเหล็กเป็นคดีหมุมหมอมในพื้นที่ล็กเล็กขโมยน้อย จกชิงวิ่งราว โชคดีเขาไม่รับทำคดีจับขั้นอกใจ ยกให้คนอื่นรับไปให้หมด ยิ่งเห็นข่าวพระมั่วสีกาที่ปรากฏหราในหน้าสื่อ

ทุกแขนงทำได้แค่ถอนใจ ลำพังโจรขโมยก็วุ่นวายพอแรง คนในเครื่องแบบ
ยังมาสร้างคดีชวนเวียนหัว แค่นี้สังคมเหมือนเดินลงบันไดที่ไม่มีจุด
สิ้นสุดมากพอแล้ว

ชายผมสั้นเกรียนในชุดเสื้อยืดสีขาวให้ความสนใจกับคดีหนึ่ง
เป็นพิเศษ เพิ่งขอเอกสารที่เกี่ยวข้องจากลูกน้อง อ่านไปบางส่วนถึงกับ
ต้องขอพักผ่อนคลาย --- เงยหน้าขึ้นจากแฟ้มเอกสารต้นเจอผ้ามาน
สีเหลืองทองทำให้อารมณ์ไม่ได้ดีขึ้น

สารวัตรลุกขึ้นไปเปิดม่าน ภาพตรงหน้าคืออาคารกำลังก่อสร้าง
ใหม่ของสถานีตำรวจ ปีหน้าพวกเขาคงได้ไปทำงานในอาคารใหม่
แอร์เย็นฉ่ำ ผู้กำกับเส้นใหญ่ได้งบประมาณพัฒนาสถานีในสังกัด เขาพินิจ
แรงงานต่างด้าวกำลังยกปูนแบกเหล็ก --- จะมีสักกี่คนมีบัตรถูกต้อง
จำได้ว่าเมื่อสามเดือนก่อนเพิ่งออกกวาดต้อนแรงงานผิดกฎหมาย
ส่งกลับประเทศไปหลายสิบ แต่พวกมดงานแถวนี้นายบอกให้เอาหูไปนา
เอาตาไปไร่ ไม่เช่นนั้นอาคารคงสร้างไม่แล้วเสร็จตามกำหนด

กลับมาว่ากันต่อเรื่องคดีฆาตกรรมที่เขา กำลังรับผิดชอบ
หมอรรถมชื่อดังมากวีรกรรมเสียชีวิตในบ้านของตัวเอง สภาพศพถ้า
ไม่มองบริเวณคอที่ถูกปาดเรียกว่าอยู่ในสภาพเกือบสมบูรณ์ เว้นเพียงแค่
ดวงตาเบิกกว้าง รวากับยังมีชีวิตและต้องการแก้แค้นผู้ขโมยลมหายใจ
ของตน ลูกน้องรวบรวมประวัติของปฐุม สัพพะสาธนะ อย่างละเอียด
ตามคำสั่ง ชายคนนี้โชกโชกในวงการไสยศาสตร์ ถูกสันนิษฐานว่า
เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของบุคคลมีชื่อหลายต่อหลายคน เพียงแค่
ไม่มีหลักฐานทำให้ไม่อาจสาวมาถึงตัวได้ แต่ละคดีเหมือนลากไปถึง
ปลายเชือกแล้วขาดหายไปเสียดีๆ ใครจะไปคิดว่ากองเชือกเหล่านั้น

วันหนึ่งจะลูกใหม่เผาผลาญตนเองจนมอดม้วยมรณา --- หรืออาจเป็นได้ว่าลูกหลานของคนตายคับแค้นจนหาใครบางคนมาแก้แค้นให้ผู้วายชนม์

แทนไทพยายามสรุปคดีให้เป็นเช่นนั้น

รวมทั้งคดีของลูกๆ ปฐุม ฆตรฐ วิรุฬ และปัทม์ ไม่นับรวมถึงเจ้านายพวกนั้นที่ล้วนทำธุรกิจผิดกฎหมาย เขาต้องหาทางปิดคดีให้เร็วที่สุด --- ไม่เช่นนั้นอาจารย์ของเขาอาจเดือดร้อน

“สารวัตรครับ เอกสารที่ส่งไป ข้างบนบอกว่ายังไม่พอรครับ”
ตำรวจนายหนึ่งเปิดประตูเข้ามารายงาน

“เฮ้อ ---” แทนไทพอทราบว่าจะได้คำตอบอย่างไร

ทันทีที่เกิดเรื่องสารวัตรรวบรวมข้อมูลและเรียบเรียงเป็นรายงานทำตามระเบียบ หมายถึงได้ไฟเขียวดำเนินคดี --- เป็นไปตามคาดติดอยู่แค่ไฟเหลือง เจ้าหน้าที่นั่งโต๊ะไม่เชื่ออย่างอื่นนอกจากพยานะที่รวมกันเป็นค่านหน้ากระดาษ ไม่เคยลงพื้นที่ ไม่เคยเห็นน้ำตาญาติๆ ของผู้เสียชีวิต ยึดแค่รายงานต้องครบถึงอนุมัติให้ดำเนินสืบคดีต่อไปได้ ตราบใดที่ปีกกระดาษยังไม่ถูกประทับตราอนุมัติ ปลายทางพวกเขาก็ได้แต่ว่ายเวียนวนอยู่ในโหลแก้ว ไม่อาจออกไปล่าเหยื่อในหนองบึงใหญ่ เขย็นเรื่องขึ้นไปตั้งแต่เกิดคดีปฐุม จนล่าสุดไฟไหม้โกดังมีคนตายให้เห็น คดียังไม่ได้รับคำอนุมัติ

“แล้วคดีนี้สารวัตรจะฟอร์มทีมยังไงครับ?”

ไม่ต้อง --- คำตอบของแทนไททำให้เกิดเครื่องหมายคำถามบนใบหน้าของลูกน้อง สารวัตรบอกไม่ยักนั่งรถหวานเย็นที่เรียกว่ากฎหมาย เขาจะขี่มอเตอร์ไซด์ซื้อสัญญาตัญญาณหาคนร้ายในคดีนี้เอง

“สารวัตรจะเชื่อกลางสังหรณ์อีกแล้วหรือครับ?” ลูกน้องคลีเยี่ยมเมื่อแทนไทพยักหน้า

ในวงการตำรวจกลางสังหรณ์จะถูกวางไว้เป็นตัวเลือกทำๆ ที่จะนำมาประกอบการตัดสินใจ แต่ไม่ใช่กับแทนไท ชายผมสั้นเชื่อในกลางสังหรณ์ของตัวเองมาตั้งแต่เริ่มงาน คล้ายกับสายตาของเขาแยกแยะถูกผิดได้ อาจไม่ถูกหลักการของตำรวจ แต่เขาใช้วิธีนี้คลีคลายคดีมานักต่อนัก จนลูกน้องแอบตั้งฉายาให้เขาลับหลัง --- นายตำรวจตาทิพย์

“ครั้งนี้สารวัตรคิดว่าฆาตกรเป็นใครครับ?”

ตำรวจชั้นผู้น้อยถือวิสาสะเอ่ยถาม อยากได้ข้อมูลไว้คุยกับเพื่อน บางคนบอกว่าเวลาแทนไทสืบทัดคดีคล้ายกับอ่านนิยายสืบสวนที่สารวัตรเองเป็นผู้เขียน แทบไม่มีครั้งไหนที่ชายคนนี้พาเดินผิดทาง ถ้าเดินตามแทนไททุกคนเชื่อว่าปลายทางคือตัวฆาตกรอย่างแน่นอน ด้วยเหตุผลนี้ไม่แปลกที่ทุกคนในสถานีจะให้ความร่วมมือปล่อยให้แทนไทสืบทัดตามใจเพียงลำพัง --- รอเป็นแขนขาทำตามบัญชาเมื่อได้รับสั่งการ

“ไม่รู้” แทนไทไม่ได้มีสายตาเจาะลึกได้ขนาดนั้น เพียงแค่กำหนดเป้าหมายคร่าวๆ แล้วไล่ตามหาหลักฐานและความจริงที่ซ่อนอยู่ ไม่มีใครฝักกบความจริงโดยไว้ร่องรอย ถ้าตามกัดไม่ปล่อยสักวันของที่ฝังไว้ต้องผุดขึ้น

คนเราย่อมรู้ว่าตัวเองทำผิดอยู่หรือเปล่า ปิดบังงี้ก็ยากจะไม่เผยพิรุณออกมา --- ไม่เว้นแม้ตัวเขาเอง

ฟอร์ดเรนเจอร์สีเหลืองทองจอดเข้าช่องที่จอดรถของโรงพยาบาล แทนไทต้องปิดร่างกายคลายเมื่อย กรุงเทพฯ ขอนแก่นไม่ไกลเกินขับ

แต่นานๆ ขั้วที่มีล้า ถ้าอาจารย์ไม่ต้องการพักผ่อนเลยแบบๆ เขาคงจัดหาโรงพยาบาลในจังหวัดให้ช่วยต่อการมาเยี่ยมไปแล้ว

แทนไทมาเยี่ยมมือเปล่า ไม่จำเป็นต้องจัดหาสิ่งใดนอกเหนือคำสั่ง ความหวังดีใช้ใช้ได้กับทุกคน ยิ่งเฉพาะอาจารย์ผู้เคร่งครัดกับกฎบัญญัติ ข้อห้ามอิสลามมากข้อยังน้อยกว่าผู้ศึกษาศาสตร์แห่งแดนใต้ อันที่จริงไม่เพียงแค่มนตรอิสลาม เท่าที่ทราบผู้ใช้ไสยเวทย์ข้อห้ามพึงจดจำหลายข้อ ของฝากใดไม่แน่ใจไม่ควรรับ หากรับมาอาจถูกฝากรูปฝังรอยตามมาพาชีวิตบัดซบหรือบ้าไปได้ง่ายๆ

สารวัตรหลบให้บุรุษพยาบาลหลังได้ยินเสียง ขอทางครึบๆ --- เสียงดังมาพร้อมเตียงเปล คนเจ็บร้องโอดโอยเลือดท่วมไหล่ เดว่าประสบอุบัติเหตุ ไม่ทางรถก็โดนลูกหลงจากความไม่ลงรอยกันของคู่กรณีสองฝ่าย ถ้าอยู่กรุงเทพฯ เขาเดว่าอย่างหลัง แทนไทยื่นมองจนคนเจ็บผ่านไป พลางนึกเจ็บกายแบบนี้ยังดีกว่าเจ็บด้วยมนตร์คาถา เขาเคยเห็นคนใกล้ตัวชีวิตต้องพลิกผันด้วยอวิชามาแล้ว

ระหว่างรอลิฟต์ แทนไทอดไม่ได้ที่จะเปิดดูรูปในมือถือ นานแค่ไหนที่เขาไม่ได้ยิ้มว่าเรibeแบบนั้น ลองนับดูก็ไม่ต่ำกว่าห้าปี นับจากวันที่เกิดเรื่องกับ **นภา** น้องชายเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ เมื่อเดินออกจากลิฟต์ แทนไทรับรู้ถึงความรู้สึกกดดันคล้ายมีคนกดพื้นบริเวณหลังคอเหมือนสวมเสื้อผ้ารัดรูป หายใจติดขัด บรรยากาศแปลกๆ แบบนี้คงมีแค่เขาที่รู้สึก คนอื่นยังเดินไปมา นั่งเล่นมือถือปกติ นายตำรวจหาได้มีมนตร์คาถาหรือศึกษาไสยเวทย์ เขาเพียงติดสอยห้อยตามทำหน้าที่เป็นสายรายงานเรื่องต่างๆ ให้ **ญะนูบ** เจ้าแห่งมนตรอิสลามใช้สอยต่างแขนขา ไม่ได้รับถ่ายทอดวิชาใดๆ มา --- ผิดกับไอ้คทา ไอ้เด็กนั่นเข้ามา

หลังเขานับปี แต่ได้เรียนมหาวิทยาลัยต่างๆ มากมาย จนถึงกับออกไป
รับงานแทนญะนูปได้

เอ็งมันไร้พรสวรรค์ เรียนไปก็เสียเวลา --- คำพูดของญะนูป
แทนไทยังจำได้ โดนพูดกรอกหูอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน อยากลืมคงยาก

แทนไทไม่ได้อยากเรียนไฮสคูล เพราะแค่เขารับรู้ว่าโดนของ
ต้องแก้ด้วยของ จะฆ่าคนเล่นของต้องใช้ของที่แรงกว่า ปืนไม่อาจ
ทำร้ายพวกศึกษาไฮสคูลได้ ยิ่งพวกนั้นมีอำนาจหนุนหลัง มีเก้าอี้
ยศใหญ่กว่า สารวัตรอย่างเขาไม่ต่างจากเศษดินที่พวกมันเดินผ่าน
ถ้าเขาต้องการแก้แค้นให้หมา เขาต้องหาวิชาไปต่อกัน ญะนูปเคยบอก
ให้เขาจ้างคนไปแก้แค้น ถ้าเขารู้ว่าเป็นใคร แทนไทอาจเลือกทางนั้น

ไม่ --- มึงต้องตายด้วยมือกู ถ้ากูรู้ว่ามีเป็นใคร กูจะแก้แค้นให้
สาสมกับที่มึงทำกับน้องกู

มือถือในกระเป๋ากางเกงสั้น แทนไทมักปิดเสียงเป็นปกติ เขา
ไม่ชอบให้มีเสียงดังรบกวนเวลาใช้ความคิดหรือพักผ่อน เท่ากับมือถือ
เครื่องนี้ไม่เคยเปิดเสียงเลยนับจากเขาได้มา

แทนไทพยายามบั่นหน้าให้เป็นปกติเมื่อเห็นชื่อคนวิดีโอคอลมา

“ว่าไงภา?” แทนไทถามหลังกดรับ

“ไม่ว่าไงหรอกพี่ ผมโทรมาทวงสัญญา” ชายหนุ่มเด็กกว่า
นับสิบปีถามกลับ

ภาทวงสัญญาว่าแทนไทจะกลับบ้านเมื่อต้นเดือน ช่วงเกิดเรื่อง
คดีของปฐุมพดี --- ไม่แปลกที่เขาจะผิดคำพูด สารวัตรมีลูกน้องในบัญชี
หลายคนตอนนี้ไม่ต่างจากสุนัขตำรวจถูกฝึก ได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อน
ยอมรับความผิด และตบท้ายสัญญาว่าจะไม่ผิดคำพูดอีก

“โห --- ไม่ต้องสัญญาเลยพี่แทน เดี่ยวพี่ก็ผิดสัญญาอีก”

“ครั้งนี้ไม่ผิดแน่นอน พี่สัญญา --- สาบานเลย”

อีกฝ่ายเงยบ สีหน้าในหน้าจอบมองลงอย่างเห็นได้ชัด รอยยิ้มเปลี่ยนเป็นโศกสลด แกว่งตามลุ่มต่ำมองไปยังท่อนล่างที่มีมือถือไม้จิ้มฟัน

“ไม่ต้องถึงขั้นสาบานหรอกพี่ เดี่ยวจะเป็นเหมือนผม”

“เฮ้ย --- พูดอะไรอย่างนั้น” แทนไทอยากชกหน้าตัวเองแรงๆ นึกคิดไปเองตลอดมาว่าสาเหตุที่ทำให้ตนเดินไม่ได้ เกิดจากผิดคำสาบาน นอกจากรักษาด้วยวิธีการทางการแพทย์ปกติ ไม่แปลกที่ทีนภาจะเฝ้าให้เขาพาไปหาหมอผีดั้งๆ หรือจอมขมังเวทเลื่องชื่อ --- ถ้าไม่ใช่เพราะโดนของ ทำไมผมเดินไม่ได้ แทนไทอยากหาคำตอบเช่นกัน ญะนุบบอกว่าสิ่งทีนภาโดนไม่ใช่มนตร์ในศาสตร์ของตน และไม่รู้วิธีแก้ไข

บทสนทนาระหว่างเขากับน้องชายจบลงห้วนๆ เอาไว้ค่อยหาเวลากลับไปเยี่ยม บางที่ได้เจอหน้าอาจคุยกันง่ายขึ้น

แทนไทรู้สึกว่ชั้นสีของโรงพยาบาลแปลกๆ จมูกได้กลิ่นบางอย่าง ไม่ใช่ยาฆ่าเชื้อหรือกลิ่นสารเคมี เป็นกลิ่นฉุนๆ เหมือนแอมโมเนียผสมของหมักดอง ยิ่งเข้าใกล้ห้องที่ญะนุบบอกกลิ่นยิ่งแรงขึ้น ยิ่งเห็นหมอ พยาบาลที่เดินไปมาไม่มีอาการใดๆ เขาแน่ใจว่าต้นเหตุของกลิ่นมาจากผู้อยู่ในห้องพิเศษที่เขาจัดเตรียมไว้

ประตูเปิดออกพร้อมพยาบาลคนหนึ่งเดินออกมา สีหน้าของพยาบาลสาวไม่ขยับ ดวงตาเหม่อลอยเดินช้าๆ ออกจากห้อง มีกลิ่นของหมักดองโชยจางๆ จากร่างกาย คงโดนอาจารย์ทำอะไรสักอย่าง

--- แทนไทคิด เขาไม่อย่าใส่ใจหาเหตุผล

ลำพังเรื่องที่ได้รับมอบหมายให้ไปทำก็วนมากพอแล้ว

ห้องส่วนตัวมีอุปกรณ์ใช้สอยครบครัน ไม่ต่างจากโรงแรมดี ๆ สักแห่ง ต่างกันแค่มีสายน้ำเกลือเจาะแขนผู้ป่วย ไม่เช่นนั้นเขาอาจเผลอคิดว่ามาเยี่ยมญาติที่ห้องสวีตโรงแรม สักดาห้ก่อนญาติยังดูอิดโรย อ่อนเพลียจากควันไฟในเหตุการณ์ไฟไหม้โกดังผ้า แต่ตอนนี้สีหน้าของชายวัยห้าสิบห้ากลับเปล่งปลั่ง เหมือนได้นอนเต็มอิ่ม ปลดปล่อยความวิตกกังวลในใจ คลายความอาฆาต ---

“เรื่องที่ให้ไปทำ ไปถึงไหนแล้ว?”

แทนไทคิดไปเอง ญาติยังวนเวียนอยู่กับความปรารถนาที่ต้องการให้เป็นจริงอยู่ทุกลมหายใจ งานที่แทนไทได้รับมอบหมายจากญาติต้องกระทำเร่งด่วนยิ่งกว่าคำสั่งจากผู้กำกับ

หากแต่เขายังไม่มีคำตอบมาให้

“ไม่ทราบครับ”

ญาติคือฆาตกรเมื่อเขาตอบหลังถูกถามถึงที่อยู่ของลูกสาวคนเล็ก **ริมา** ถูกคทาพาตัวไป เขาทราบแค่นั้น ตอนนั้นลูกศิษย์คนโปรดของอาจารย์หายไปราวไรต์วตน ส่วน **ณดา** ลูกสาวคนโตเท่าที่ทราบ วันก่อนเพิ่งซื้อตัวเครื่องบินไปฝรั่งเศส

“ยังเหลือเวลาตั้งปี ผมว่าไม่ต้อง ---”

“ไม่ต้องรอถึงปี” ญาติตอบ

จากเดิมที่ของขลังจะใช้เปิดประตูโลกคนตายเชิฏฐวิญญูณผู้วายชนม์กลับมาต้องรอวันแรมห้าค่ำ เดือนหกที่เพิ่งผ่านไป ตอนนี้ญาติบอกว่ารู้วิธีใหม่แล้ว ก่อนอื่นต้องชิงของขลังทั้งหมดกลับมาก่อน

“อาจารย์จะ ---” แทนไทเผื่อใจว่าอาจได้งานใหม่ที่ต้องทำ

“เดี๋ยวข้าจะไปหาเอง”

แทนไทแอบโล่งอก แต่เท่าที่ฟังหมอวินิจฉัย ญะนูปคงต้องอยู่
โรงพยาบาลอีกหลายสัปดาห์

อีกสองวันมารับข้า --- แทนไทไม่รู้ว่าญะนูปไปศึกษาศาสตร์
ทางการแพทย์มาตั้งแต่เมื่อไร ถึงกำหนดวันออกจากโรงพยาบาลได้ด้วย
ตนเอง จนกระทั่งเห็นวิธีการรักษาตัวของผู้มีมนตรีอิสลาม

ต้นเหตุของกลิ่นสาบฉุนมาจากฉีดยาได้เพียง เดิมทีมนุษย์ไม่อาจ
เห็นฉีดยาได้ด้วยตาเปล่า หากแต่เมื่อญะนูปต้องการกลืนกินฉีดยาต่างยา
มันจึงปรากฏกายให้คนธรรมดาเห็นได้ แทนไทไม่ยากเชื่อว่าจะมีคน
กล้ากลืนสิ่งคล้ายตุ๊กแกขนาดเท่าฝ่ามือ สัตว์เลื้อยคลานตาแดง ตัวปุมป่ำ
ข้ายังปริแตกเต็มด้วยน้ำหนองไหลเยิ้มเมื่อพันกัศกระทบ ยิ่งเมื่อปุม
หนองแตก กลิ่นยิ่งฉยฉุน ยากจะทนไหวจนแทนไทต้องเข้าไปซย่อน
อาหารกลางวันออกมาเติมซักรอก

ยาของญะนูปให้ตายเขาก็ไม่กิน

๒

มันคง

“อาจารย์ --- ผีนะ วิญญาณคนที่ตายไปแล้วอะ อาจารย์ปราบมันได้หรือเปล่า?”

มันคงทวนคำถามเดิมอีกครั้งเมื่อเห็นว่าคนนั่งตรงข้ามเงิบไป
เวสะส่ายหน้าซ้ำๆ ผู้มาขอความช่วยเหลือจี้ปากแต่ยังไม่จะ
ความพยายาม อาจารย์ช่วยผมหน่อยสิ ออฟฟิศที่ผมทำงานมีผี ผมเคย
เล่าให้ฟังหรือยังนะ --- เวสะเผชิญหน้ากับผีมาเยอะจนจำเรื่องของมันคง
ไม่ค่อยได้ อดีตลูกค้าทวนความจำ ตอนนี่ตนทำงานเป็นพนักงาน
ธนาคารไม่ไกลจากที่นี่ เรื่องเริ่มต้นที่ยามคนหนึ่งเดินสำรวจตอน
กลางคืน เจอคอมพิวเตอร์เปิดเองและมีข้อความบนหน้าจอเขียนว่า ---
ช่วยด้วย

“คนพิมพ์แก๊งหรือเปล่า?”

“ตัวหนังสือขึ้นมาทีละตัวเลยอาจารย์ ไม่มีซีจี ไม่มีคนถ่ายคลิบ
แก๊ง อันนี้เรื่องจริงนะอาจารย์”

มันคงรื้อให้เวสะไปช่วยปราบผี ชายหนุ่มยืนยันกรานว่าเป็น

นักทำนายไม่มีความรู้เรื่องภูตผีปีศาจ --- แม้จะผิตต่อพ่อแต่ทนายท
หมอธรรมจำต้องโกหก เวสละไม่มั่นใจเรื่องปราบผี สยบภูต ถ้าพวกพี่
ทั้งสามยังอยู่เขาคงขอความช่วยเหลือได้ --- โดยเฉพาะ **ปักษี**

รายนั้นชอบเรื่องตื่นเต้น ช้ายังเชี่ยวชาญศาสตร์มนตร์ทำลาย
ถ้ารู้ว่าจะได้กำจัดวิญญาณแบบไม่มีเงื่อนไขคงกระโดดจากที่นอน
อันแสนโปรดปรานตรงมาหาเป็นแน่ มนตร์วิชาของปักษีรุนแรงและ
อันตรายมากที่สุดในบรรดาสี่พี่น้อง ชนิดที่ว่าถ้าพี่น้องทั้งหมดทะเลาะกัน
ไม่มีข้อห้ามเรื่องวิชา ใช้ได้ทุกศาสตร์ที่เรียน คนที่ยืนหยัดสุดท้ายคงเป็น
พี่คนที่สาม --- แน่นนอนคนที่ร่วงคนแรกต้องเป็นเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

พี่อีกสองคนไช่ย่อย แม้ไม่ใช่ศาสตร์ทำลายโดยตรง แต่ถ้าให้
ปราบผีแข่งกันเวสละคงสู้ไม่ได้ **ธตรัฐ** พี่ชายคนโตเจ้าแห่งศาสตร์ยาสั่ง
มนตร์จิตบังตาควบคุมให้อีกฝ่ายสับสน คงไม่ยากถ้าจะสั่งให้วิญญาณ
ตนใดได้รับความทุกข์ทรมาน **วิรุฬ** เรียนจบคณะแพทย์แต่เลือกมาเป็น
หมอเสน่ห์ ลองถ้าโดนยาของพี่คนที่สอง รับรองว่าเสร็จหมดทั้งผู้หญิง
หรือวิญญาณสาว

เวสละไม่รู้ว่โลกหลังความตายมีจริงหรือเปล่า ตอนนีพี่ชาย
ทั้งสามจะได้เจอพ่อใหม่ จะกอดคอกันเสียใจ หรือบางที่อาจโดนพ่อดู
ชุดใหญ่ว่าตามมาเร็วไปก็เป็นได้ ธตรัฐอาจทะเลาะกับพ่อจนเดินหนี
เหมือนที่เคยออกจากบ้านเมื่อหลายปีก่อน วิรุฬคงรับบทกรรมการ
ห้ามศึก และปักษีไม่พั่นนอนดูสงครามในครอบครัวเหมือนเช่นเดิม ---
ตอนนี้คงได้นอนเต็มอ้อมแล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรแล้วนะพี่

“นะ อาจารย์ช่วยผมหน่อยนะ”

เวสละพยายามไม่มองสายต้อ่อนวอนของมันคง ยืนกรานว่าเขา

ไม่ใช่หมอผี ไม่มีความรู้เรื่องศาสตร์ลึกลับ

วิญญาณไม่มีอยู่จริงหรอก --- เวสเอย่ทั้งที่รู้อยู่เต็มอก ตอนนี้
เขายากออกจากไสยศาสตร์ลึกลับ

“ถ้าอาจารย์ไม่ช่วย ผมต้องกลับมาตงงานอีกแน่ๆ”

เหตุผลของมันคงทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจ

ผมเพิ่งได้งานก็ต้องกลับมาจรจัดเร็วร้อน ขอข่าวคนแถวนี้กินอีก
ทำไมชีวิตผมมันช่างน่าสงสารขนาดนี้ --- มันคงรำพันโทษฟ้าไวยชะตา
จนเวสเเริ่มระอา

“อย่างน้อยอาจารย์ไปทำท่าเป็นหมอผีชะหน่อยก็ได้ ให่ยามกับ
ผู้จัดการเห็นว่ามีคนมาจัดการปราบผีให้แล้ว ยึดเวลาให้เขาบูชา
ไปหน่อย”

เสียงแว่วอนของอดีตชายจรดงออกไปนอกร้าน ลูกค้าขาประจำ
ในเยาวราชเริ่มทยอยเข้ามา เวสเต้องบอกปัดว่าร้านยังไม่เปิดทำการ
แต่เมื่อเห็นมันคั่งงอยู่ตรงเก้าอี้รับดูดวง ทุกคนก็เริ่มถามหาบัตรคิว
เจ้าของร้านจำต้องรับปากมันคั่งเพื่อให้ได้ตัวต้นเหตุหุบปาก

“อาจารย์รับปากผมแล้ว จันเดียวคืนนี้ผมมารับนะครับ ขอขอบคุณ
ครับ” กิ่งก่าเปลี่ยนสีไวแคไหน มันคั่งเปลี่ยนที่ท่าเร็วกว่าสองเท่า
เจ้าหน้าที่ธนาคารหันไปบอกกับทุกคนว่าอาจารย์ยังไม่รับทำนาย ตอนนี้
ติดภารกิจต้องไปช่วยตนไล่วิญญาณร้ายในธนาคารก่อน เจ้าตัววางแผน
มัดเวสเแน่นด้วยวาจากลายเป็นสัจจะคำมั่นอีกชั้น

ข่าวลือว่าเวสเมิวิชาไสยลึกลับดวลมาไวยิ่งกว่าไฟเผาทุ่ง แม้ลูกค้า
จะยอมออกจากร้านแต่เขายังได้ยืนเสี่ยงซุบซิบลอมมาตามลม --- เอาไว
เชิญอาจารย์ไปคุยกับผีบรรพบุรุษบ้างดีกว่า

เวสະพยักหน้าเห็นด้วยกับคำอธิบายของมันคง ทุกวันนี้ธนาคารขึ้นไปอยู่บนห้างฯ หหมดแล้ว มีเหลือริมถนนแค่ไม่กี่สาขา ส่วนมากเป็นสาขาที่ธนาคารเป็นเจ้าของอาคาร ถ้าสาขาไหนเป็นอาคารเช่าเมื่อหมดสัญญา มักถูกปิดและย้ายไปเปิดในห้างสรรพสินค้าใกล้เคียง สาขาเยาวราชที่มันคงทำงานเป็นหนึ่งในไม่กี่สาขาที่ยังอยู่ยืนยง

เจ้าของร้านทำนายดวงชะตาไม่แปลกใจว่าเหตุใดผู้จัดการจะใช้ข้ออ้างเรื่องวิญญานร้ายยุบสาขา

สภาพอาคารทรุดโทรมไม่ได้บูรณะมาหลายปี สีตึกหลุดกร่อน มีรอยร้าวให้เห็นเป็นช่วงๆ มองภายนอกมีสามชั้น มันคงบอกว่าใช้จริงแค่สอง ชั้นบนสุดเอาไว้เก็บเอกสาร ตึกแถวปลูกเติมพื้นที่มีที่ว่างให้จอดรถได้แค่สองคัน ผู้ใดนำรถมาต้องไปเสียค่าจอดรถบริเวณวัดที่อยู่ห่างออกไปแล้วเดินย้อนกลับมา ถ้าเป็นเขาคงตัดสินใจไม่ยากว่าจะใช้บริการสาขานี้หรือจอดรถในห้างที่อยู่ห่างออกไปสองสี่แยกไฟแดง

“สวัสดีครับป้า” มันคงยกมือไหว้ยามสูงวัยที่นั่งอยู่ในป้อม

ดูภายนอก **ป้าเทิด** อายุมากกว่าเวสະหลายปี สวมเครื่องแบบพนักงานรักษาความปลอดภัยเต็มยศ ต่างกับยามอีกคนที่นั่งอยู่ด้านใน ยามหนุ่มไม่ได้ติดกระดุมเสื้อสองเม็ดบน ข้างหน้าตายังอดิโรยเหมือนคนมีปัญหานั่นบอก เทิดบอกให้ **บัญชา** ยกมือไหว้เวสະที่รับสมอ้างว่าเป็นอาจารย์ปราบผี

“จะไหวหรวะไฉ่มัน” เมื่ออยู่นอกเวลางานคำสนทนายึดตามหลักอาวุโส เทิดบอกว่าตนทำใจได้แล้วเรื่องจะถูกยุบสาขา บางทีอาจกลับต่างจังหวัดไปเลี้ยงหลาน ส่วนบัญชาไม่กังวลเรื่องงาน ยามอายุน้อยกลัวช่วงเวลาทำงานอยู่มากกว่า “ไฉ่บัญชาเนี่ยเมื่อวานก็เพิ่ง

เห็น เราๆ จะลาออกแต่ข้าขอไว้ให้อยู่ถึงสิ้นเดือนจะได้รับเงินเต็มเม็ดเต็มหน่วย วันนี้ก็บอกให้มันไม่ต้องไปเดินเวร สงสารมันวะ”

มูลเหตุร้องรอยบนใบหน้าของบัญชาสมเหตุสมผล ถ้าเป็นคนปกติปานนี้อาจมีจับไข้หวัดโกรนไปแล้ว --- แต่บัญชายังผมดกดำ

“แล้วป้าได้บอกผู้จัดการหรือยัง?” มันคงอยากให้เห็นใจว่าผู้จัดการได้ทราบเรื่องที่ตนเชิญอาจารย์มาปราบวิญญาณร้ายในธนาคารแล้ว

“บอกไปแล้ว --- แต่เหมือนเขาไม่ค่อยพอใจนะ”

ผู้จัดการหมายมั่นว่าครั้งนี้จะได้ยุบสาขา บางทีผู้ทรงอำนาจสูงสุดอาจกำลังขอขอบคุณวิญญาณที่ปรากฏออกมาได้จังหวะ ทุกวันนี้ยอดสินเชื่อและประกันที่นำส่งสาขาใหญ่น้อยลงจนผู้จัดการยกเท้ากายหน้าผาก ยอดขายประกันที่ต้องจัดหาแต่ละเดือนไม่รู้จะอ้อนวอนขายใคร ลูกค้าประจำทุกรายล้วนช่วยซื้อจนบ่นอุบ บ้างบอกว่ากลัวจะตายก่อนส่งเบี้ยครบ บางคนถึงกับขู่ถ้าพนักงานธนาคารเชียร์ขายประกันอีกตนจะย้ายไปใช้บริการสาขาอื่น

“พอใจแล้ว --- จันฉันกลับได้แล้วใช่ไหม?” เวสะถามเมื่อเห็นพนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนรู้แล้วว่าเหมอมผีมาที่ธนาคาร แต่เมื่อชายหนุ่มหันหลังกลับถูกมันคงรังข้อคอกไว้

“เดียวสิอาจารย์! --- มาแล้วก็ต้องขึ้นไปข้างบนให้ดูสมจริง ให้มีภาพติดในกล้องวงจรปิดหน่อย”

คนปากกล้าหน้าอาคารเมื่อครู่เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เวสะแน่ใจเต็มร้อยว่ามันคงกลัวผี พนักงานธนาคารบอกว่าไม่ควรเปิดไฟเนื่องจากวิญญาณอาจจะไม่ปรากฏให้เห็น ปากบอกไม่กลัวแต่กลับใช้

ไฟฉายจากมือถือสาดไปทั่ว เห็นเงาเคลื่อนไหวพลันร้องตะโกนลั่นชนิด
ที่ว่าเวสจะไม่แปลกใจถ้าตำรวจจะบุกเข้ามา คงคิดว่ามีโจรปล้นธนาคาร

อาจารย์ไม่กลัวเหรอ --- มั่นคงถาม

เวสະส่ายหน้า ชีวิตนี้เขาเคยเห็นวิญญาณมาไม่รู้กี่ครั้ง ทั้ง
สัมภเวสี ผีปอบ ไม่นับรวมภูิน ภูตศาสตร์ใหม่ที่เพิ่งเห็นไม่กี่วันก่อน
เมื่อเห็นต้นเสาแข็งแรง มั่นคงไม่รอช้าขอให้เวสเดินนำ ส่วนตนจะทำ
หน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทัวร์อยู่ด้านหลัง

ตึกแถวสามห้องทึบกำแพงให้โล่งชั้นล่างมีห้องน้ำและลานจอด
มอเตอร์ไซค์ ด้านในมีบันไดเดินขึ้นชั้นสอง ธนาคารยามราตรีไม่ต่าง
จากบ้านผีสิง นโยบายประหยัดไฟของผู้จัดการทำให้ไฟจากมือถือ
ของมั่นคงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ให้กำเนิดแสง

เวสະไม่เคยมาใช้บริการธนาคารสาขานี้ ชั้นสองโล่งกว่าที่คิด
มีห้องผู้จัดการหนึ่งห้องกันเป็นสัดส่วน นอกนั้นใช้ผนังเบา กันคอกแบ่ง
เป็นมุมนินเชื่อกับเคาน์เตอร์ให้บริการรับฝากเงิน มั่นคงชี้ให้ดูโต๊ะทำงาน
ของตนที่อยู่ลึกเข้าไป เวสະไม่เคยศึกษาศาสตร์ฮวงจุ้ย แต่เดาว่าลูกค้า
ที่นั่งรอบริเวณโถงกลางคงรู้สึกอึดอัดและรับความกดดันพอสมควรเมื่อ
ถูกสายตาจากพนักงานนับสิบคู่จ้องมอง

“เครื่องนั้นแหละอาจารย์” คอมพิวเตอร์เจ้าปัญหาอยู่ห่างจาก
โต๊ะของมั่นคงห้าตัว “บัญชาบอกว่าเคยเห็นคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นพิมพ์
ข้อความเองกับตา”

คืนนี้ทุกอย่างปกติ สิ่งเดียวที่ไม่ควรมีในธนาคารเวลานี้คือเขา
กับมั่นคง

ถ้าบังเอิญมีคนมาเห็นคงยากจะเชื่อว่าพนักงานธนาคารพา

หมอผีมาปราบวิญญาณร้าย จินตนาการได้อย่างเดียวว่าพนักงาน
เป็นสายพาโจรมาปล้นธนาคารตอนกลางคืนมากกว่า --- ฉันจะกลับ
แล้วนะ ไม่อยากถูกตำรวจจับ

เวสรู้ลึกกว่าช่วงนี้ตัวเองไม่ถูกกับตำรวจเท่าไร ถ้าโดนจับเวลานี้
คงไม่พินต้องติดต่อแทนไทให้มาช่วยเจรจา --- ไม่รู้ว่าป้านี้สารวัตรจะ
มีความคืบหน้าเรื่องคดีหรือไม่

“อาจารย์รออีกแป๊บหนึ่งสิ ลงไปตอนนี้เดี๋ยวยามจะไม่เชื่อ” มั่นคง
คะยั้นคะยอร้องขอเวลาอีกห้านาที ซ้ำยังขอให้เวสทำท่าสวดคาถาหรือ
กัมๆ เงยๆ แถวคอมพิวเตอร์

ระหว่างผู้ชายสองคนยื้อยุดจุดแขน แสงไฟจากหน้าจอ
คอมพิวเตอร์บนโต๊ะของมั่นคงพลันสว่างขึ้นเอง สร้างความตกใจให้
เวสไม่น้อย ตรงข้ามกับมั่นคงที่ยืนตาโต อ้าปากค้าง มือที่จับข้อศอก
ของเวสสั่นกระตุกจนเขารู้สึกได้

“จารย์ --- อาจารย์” เวสต้องตั้งใจถึงได้ยินเสียงเรียกของผู้เชิญ
เขามา เสียงของมั่นคงแผ่วเบาราวกระซิบ ร่างกายแข็งทื่อเหมือนรูปปั้น
เทพเงินหน้าศาลเจ้าที่เพิ่งผ่านมา

ชายจิตแข็งกว่าเดินนำไปดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ ข้อความเช่นเดียว
กับที่มั่นคงเล่าปรากฏให้เห็น

ช่วย --- ด้วย --- ช่วยด้วย --- ช่วย ---

พยัญชนะไม่กี่ตัวเรียงกันอ่านได้คำเดียว ไม่มีที่ท่าจะหยุด
กระดาษาว่างบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ค่อยๆ ถูกเติมเต็มด้วยสารจาก
ผู้ไร้ตัวตน คีย์บอร์ดบนโต๊ะกดเองเป็นจังหวะ แป้นพิมพ์ที่ยุบลงไปมีแค่
ไม่กี่ตัวราวกับผู้พิมพ์ไม่รู้จักพยัญชนะอื่น

“อาจารย์ --- กลับเหอะ ผมไม่ไหวแล้ว” มันคงยืนบิด ขาสองข้าง
แนบชิดส้นเท้าไม่เป็นจังหวะ บอกว่าถ้าอยู่นานกว่านี้พุงนี้แม่บ้านต้อง
กันด่าหาว่าใครทำน้ำแกกฮวยหกในออฟฟิศเป็นแน่

“ต้องการอะไร?” เวสะถาม

มันคงบอกว่าอยากกลับบ้าน --- เวสะไม่หันมามอง เขาเห็นใน
สิ่งที่ผู้มาด้วยไม่เห็น

“คุณเห็นฉันด้วยหรือ?”

เวสะไม่ตอบ

ผีผู้หญิงใบหน้าและครึ่งหนึ่งหันมอง แกว่งตาลี้นลอย พันหน้า
หักสองข้างจนเป็นช่องว่างให้हनอนแมลงคืบคลานยามเอ๋ยปากพูด

โชคดีมันคงไม่เห็น ไม่งั้นคงกรีดร้องหนวกหู ชายหนุ่มเลือกเป็น
ฝ่ายรับฟัง ไม่อยากให้มันคงรู้ว่าเขาเห็นผี

วิญญาณผู้หญิงลุกขึ้นจากเก้าอี้ อันที่จริงพูดว่าลุกไม่ถูกนัก เธอ
ลอยสูงขึ้นจากเก้าอี้ทำงานช้าๆ ร่างกายขนานกับพื้นลอยเอื่อยเข้ามา
คล้ายกับกระดาดจะต้องลม อีกฝ่ายจ้องมองเวสะด้วยใบหน้าที่คงไว้ซึ่ง
สภาพปกติ หันเบี่ยงหน้าและเห็นเส้นเลือดและกะโหลกร้าวผ่านไปอีกทาง

เวสะพยายามไม่สนใจกลิ่นเลือดและน้ำเหลือง บอกให้อีกฝ่าย
แจ้งความประสงค์ หากเขาช่วยได้จะแก้ปัญหาให้

“อาจารย์แสดงโคตรเนียนเลย ให้ผมไปตามยามมาเป็นพยาน
ด้วยไหม?” มันคงทำท่าจะวิ่งไปตามยามข้างล่าง

“ไม่ต้อง”

เวสะไม่อยากให้เรื่องราวใหญ่โตไปมากกว่านี้

ผีตนนี้ไม่มีชื่อ --- ไม่แปลก ยิงนานวิญญาณยิ่งสูญเสียความทรงจำ

จากอดีต คงไว้แค่ความปรารถนาที่ไม่สมหวังก่อนตาย

ฉันต้องการตามหาวิญญาณของลูกสาว --- เธอแจ้ง

นำแปลกที่เมื่อตายไปคนเราจะไม่จดจำสิ่งดีๆ หากแต่ความทรงจำเลวร้ายจะฝังลึกอยู่ในสมอง เช่นเดียวกับผีตนนี้ เธอเป็นต่างด้าวหลบหนีเข้าประเทศมาด้วยช่องทางธรรมชาติ งานแรกที่ได้รับคือเด็กเสิร์ฟพวงด้วยเครื่องบำเรอให้ลูกค้าวีไอพี

ตอนเป็นวิญญาณยังไม่ทราบมานานเท่าช่วงเวลานั้น --- เธอเอ๋ย แววดาและน้ำเสียงไม่บอกว่าไปปิด บางทีผีอาจโกหกไม่ได้ เวสະได้ยินมาว่าผีจะหลอกด้วยการกระทำหาใช่คำพูด สิ่งมีชีวิตที่ลวงหลอกกันด้วยรูปประโยคในโลกนี้อาจมีแค่มนุษย์เท่านั้น

ยามเป็นมนุษย์เธอโดนกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า จึงคิดหนีออกมาจากวังวนขมมนรก โชคดีหลุดพ้น เธอรอด แต่เพื่อนไม่รอด --- ได้ข่าวว่าเพื่อนที่โดนพาตัวกลับไปถูกทารุณรากับไม่ใช่มนุษย์ ปานนี้อาจเป็นผีรุ่นพี่เธอก็ได้ เธอไม่ได้หนีมาเพียงลำพัง ยังมีทารกในครรภ์ติดมาด้วย

ช่องโหว่ทางกฎหมายบวกกับหมอเถื่อนช่วยให้เธอคลอดลูกได้ปลอดภัย ลูกสาวไม่ใช่เด็กสมบูรณ์นัก ขาขวาลีบตีบไม่รู้สาเหตุอย่างไรเมื่อเติบโตขึ้นลูกก็เป็นเด็กที่น่ารักที่สุดในสายตา แม้เธอจะอดแต่ลูกต้องอึด ความกลัวทำให้ไม่กล้ากลับไปทำงานปกติ ยังชีพด้วยการขอทาน โชคดีคนไทยและชาวต่างชาติใจบุญพอให้เธอมีเงินเลี้ยงลูกจนอายุได้เจ็ดขวบ

“ความเหนื่อยล้าสะสมทำให้ฉันมาขาดใจตายที่นี่” บทสรุปของการดิ้นรน และบทเริ่มต้นของการตามหาวิญญาณลูกสาว

ภาพจำสุดท้ายคือเธอกับลูกทรมาณด้วยอาการจากโควิด ไม่มี

ยา ไม่มีที่พัก ต้องเร่งรักษาอาการตามสภาพ สุดท้ายลูกจากไปก่อน เธออุ้มศพลูกเดินเร่ร่อนไปทั่วเหมือนคนบ้า เสียใจครั้งสุดท้ายของเธอ หยดลงหน้าธนาคาร

รู้สึกตัวอีกทีฉันก็เป็นวิญญาณไปแล้ว --- ไบหน้าครึ่งหนึ่งที่ละเมอ คงเกิดจากถูกหมาจรจัดกัดกิน ไม่มีใครมารับ ไม่มีใครสนใจ ผู้คนก็ตัว อยู่แต่ในบ้าน กว่าเจ้าหน้าที่จะได้รับแจ้งว่ามีศพคนเสียชีวิตก็ผ่านไป หลายวัน ขนาดเป็นวิญญาณเจ้าตัวยังบอกว่าคงถูกจัดอยู่ในวิญญาณ ชั้นล่าง เธอตั้งใจตามหาลูกสาว แต่กลัวว่าถ้าออกไปข้างนอกจะถูก ยมทูตตามจับ

“เคยเห็นพวกมันครึ่งหนึ่งด้านนอก” นิ่งอหงิกชี้ไปนอกหน้าต่าง “น่าเกลียด น่ากลัว ไบหน้าได้ผ้าคลุมดำชาดวิน เห็นครึ่งเดียวยังจำ ไม่ลืม”

เวสะไม่เคยเผชิญหน้ากับยมทูต จึงไม่อาจจินตนาการไบหน้า ตามคำบอกเล่าได้ วิญญาณสถิตที่บอกตั้งใจจะรอลูกสาวกลับมาที่นี้ แต่รออยู่นานไม่เห็นวีแวว จึงตัดสินใจเขียนจดหมายให้คนช่วย

แอบเห็นวิธีเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ เรียนรู้ว่าจะสื่อสารกับมนุษย์ อย่างไร แต่ด้วยความที่เรียนน้อยตัวหนังสือที่รู้จึงมีไม่กี่ตัว คำเดียว ที่รู้คือ --- ช่วยด้วย ขอให้คนที่ช่องช่วยสอน เคยใช้ส่งออกไปนอกร้าน ครั้งหนึ่ง ถูกจับได้โดนซ้อมเกือบตาย ไม่คิดว่าตอนนี้จะได้ใช้คำนั้น อีกครั้ง

เวสะฟังเรื่องเล่าเล่าน้ำตาของวิญญาณแม่เลี้ยงเดี่ยวพักหนึ่ง ไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไรถ้ายังอยู่ที่นี้และเขียนจดหมายขอความช่วยเหลือ ต่อไปสาขาคงถูกปิด หากเป็นเช่นนั้นคงกระทบกันทุกฝ่าย

ไปรอที่อื่นได้ไหมล่ะ --- ชายหนุ่มลองเสนอวิธี

ลูกชายหม้อธรรมนิเกบทสวดไว้หลายบทในกรณีถ้าวิญญูณไม่เชื่อฟัง แต่กลายเป็นเธอปิดหน้าร้องไห้ เธอแค่จะใช้สิทธิ์ความเป็นมนุษย์ ความเป็นแม่บ้าง เธอปรารถนาอยากเห็นลูก อยากกอด อยากบอกว่าแม่ขอโทษ --- ผู้หญิงที่ลอยเหนือพื้นเรียกร้องหาความยุติธรรม เธอไม่เคยได้รับมาตลอดชีวิต ขนาดเป็นวิญญูณยังถูกจับไล่ที่

เวสสะพยายามอธิบายว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ที่ของเธอ เหมือนเจ้าตัวจะไม่รับฟัง

“ฉันฉันจะลองสวดเรียกวิญญูณลูกสาวเธอมาให้เอาไหม?”

เวสสะถาม

รอยยิ้มพลันปรากฏบนใบหน้า คล้ายลิ้มตัวเธอรีบเบี่ยงหลบไม่ให้เวสสะเห็นด้านที่ถูกสุนัขจรใช้เป็นอาหาร

มันคงกระชิบถามว่าเวสสะจะทำอะไร

อยู่เงียบๆ เดี่ยวจะไล่ผีให้ --- เวสสะตอบ

“มะ อะ อุ ทุกข์ มะ อะ อุ อะนิจจัง ---”

เวสสะสวดคาถายังไม่ทันจบบท เสียงกรีดร้องของวิญญูณผู้หญิงดังขึ้น --- แผนแตกแล้ว

ลูกชายคนที่สี่ของปฐุมแม่เรียนวิชามาพอตัว แต่ไม่มีบทไหนว่าด้วยมนตร์เรียกวิญญูณ --- อาจมี แต่เขาเรียนไม่ถึง มนตร์ที่ท่องเมื่อครู่เป็นบทสวดให้ดวงวิญญูณไปสู่สุคติ ดูเหมือนเจ้าตัวจะรู้แล้วว่าเวสสะคิดหาทางออกที่ได้ผลประโยชน์เพียงฝ่ายเดียว

“มึงหลอกกูหรอ!”

“ใจเย็นสิ บางทีลูกเธออาจรออยู่ที่โลกนั้นแล้วก็ได้” เวสสะอ้าง

เหตุผลที่คิดส่งวิญญาณไปสู่สุคติ แต่อีกฝ่ายไม่รับฟังแล้ว

วิญญาณจรที่พอเจอจากยุคกันได้ตอนนี้เปลี่ยนเป็นอีกชั้นของ สัมภเวสี โบหน้าปกติบิดเบี้ยวด้วยแรงแค้น ดวงตาจับจ้องถลนออกจาก เบ้า ผมเผ้าชี้ฟูยุ่งเหยิง เปล่งเสียงโหยหวนเหมือนเอาเล็บกรีดกระจก ขนาดมันคงยังถามว่าเสียงอะไร

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นอาจารย์!”

เวสะไม่มีเวลาอธิบายให้มันคงเข้าใจ ชายหนุ่มผลักดันนายธนาคาร ให้พ้นวิถิฟุ้งทะยานของวิญญาณสถิตสถานที่ ซึ่งตอนนี้กลายร่างเป็น ภูตสัมภเวสี

โบหน้าเศร้าสร้อยเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด คราบน้ำตา ระเหิดหายกลายเป็นเปลวไฟโชติช่วงอยู่ในตา ร่างโง่งนเหมือนไม้ผุ แข็งเกร็งเหมือนเหล็กกล้ามุ่งหน้าคร่าชีวิตผู้คิดร้ายกับตน

“อาจารย์!” มันคงฉีกยิ้ม “แสดงโคตรเหมือน เดี่ยวพุงนี้ผมขอ ให้ผู้จัดการเปิดกล่องวงจรปิดดู รับรองว่า ---”

มันคงไม่ได้ดูสถานการณ์ ถึงขยะด้านหลังกลิ้งล้มเมื่อวิญญาณ คลั่งโถมผ่าน

“ไปพยายามขึ้นมาเป็นพยาน!” เวสะตัดปัญหา ตอนนี้ไม่ควร มีใครอยู่บนชั้นสอง

มันคงรับคำวิ่งลงไปข้างล่างบอกจะรีบพยายามสองคนขึ้นมา

แม้อยู่เพียงลำพัง ชายหนุ่มหาได้สบายใจขึ้นไม่ เวทวิชาที่ ร่ำเรียนมาไม่มีบทไหนใช้ต่อกรกับวิญญาณที่บ้าคลั่งได้สักบท --- เขา ไม่ได้ศึกษาเวทของการหรือทำลาย แม้พยายามสวดส่งวิญญาณสู่สุคติ แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่เปิดรับ บทสวดไม่ต่างอะไรกับคำบ่นที่ทำได้แค่เพิ่ม

ความรำคาญ

เล็บแหลมของวิญญาณเฉียดผ่านปลายผม จิกตัดได้เพียงชายเสื้อ หาใช่ว่าเวสะหลบหลีกคล่องแคล่ว เขาแค่รำยมนตร์ปกปักรักษาคุ้มภัยจากสิ่งชั่วร้ายไว้เป็นปราการบางๆ รอบตัว --- ทำได้แค่ซื้อเวลา มนตร์คุ้มครองกายคล้ายช็อกโกแลตเคลือบขนม นานไปย่อมบางและหายไปในที่สุด

เวสะพยายามคิดหาวิธี --- แต่อีกฝ่ายเหมือนคิดออกก่อน

มนตร์ปกป้องได้แค่สิ่งเลวร้ายจากวิญญาณ อย่างคำด่าทอสาปแช่ง หรือเขี้ยวเล็บ หาได้ครอบคลุมถึงสิ่งปกติที่พุ่งเข้ามา กรรไกรบนโต๊ะทำงานลอยพุ่งผ่านอากาศประหนึ่งลูกศรติดตัวออกจากสายเอ็น โชคดีเวสะเบี่ยงตัวหลบทัน ไมเช่นนั้นคงได้แผล --- แต่เขาไม่ทันเห็นคัตเตอร์ที่ลอยตามมา

“โอ๊ย!”

มันคงและสองยามขึ้นมาทันเห็นเวสะถูกคัตเตอร์กรีดสีข้าง ยามรีบวิ่งไปล็อกตัวเวสะไว้ ทั้งสองคิดว่าเวสะเมายาหรือตั้งใจมาฆ่าตัวตายในวินาทีนั้น

“ไฉน! เอ็งพาใครมาเนี่ย!” ป้าเทิดตะคอกบอกให้บัญชากดขาเวสะ

“อาจารย์! อาจารย์ทำอะไรอะ” มันคงพยายามช่วยแกะมือยามออก แต่สู้แรงพนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนไม่ไหว

เวสะไม่ขัดขึ้น เขาไม่หวังชื่อเสียงหรือภาพลักษณ์ สองตาจ้องเขม็งที่วิญญาณตรงหน้าดูว่าเธอจะตัดสินใจทำอย่างไร

“อย่าคิดจะไล่กู! กูจะรอลูกอยู่ที่นี่!” วิญญาณสถิตที่ยืนคำขาด

ประกาศความประสงค์ “ถ้ามีงาใครมาอีก กุจะฆ่าพวกมันให้มาเป็น
ผีแบบกู!”

มันคงขอโทษขอโพยป่าเทิด อ้างไปต่างๆ นานา ยกเหตุผลว่าผี
ที่นี้ดู สิ่งอาจารย์จนทำร้ายตัวเอง เวสละไม่คิดแก้ตัว ภาพลักษณ์หมอผี
ห่วยๆ อาจเหมาะกับเขาแล้วก็เป็นได้

“อาจารย์จะกลับร้านหรือเปล่า เดียวผมไปส่ง” มันคงถามใน
ฐานะสารทิมามาตน์ต้องรับผิดชอบพาเวสละกลับไปส่งให้ถึงที่

“ไม่” เวสละมีอีกที่ที่อยากไป

๓

ต้ม

ร้านอาหารญี่ปุ่นเล็กๆ แห่งหนึ่งประดับหน้าร้านด้วยโคมไฟกระดาษสีขาวนวลเปล่งแสงอบอุ่นเชื้อเชิญผู้คนให้เข้ามาสัมผัสบรรยากาศภายใน กลิ่นหอมกรุ่นของอาหารญี่ปุ่นลอยมาปะทะจมูก ชวนน้ำลายสอ บ่งบอกถึงความสดใหม่และความพิถีพิถันในการเลือกวัตถุดิบของเจ้าของร้าน ผนึ่งร้านตกแต่งด้วยไม้สีเข้ม โต๊ะและเก้าอี้ไม้จัดวางเป็นระเบียบ ทั้งโต๊ะขนาดเล็กสำหรับคู่รัก และโต๊ะขนาดใหญ่ไว้ให้กลุ่มเพื่อนหรือครอบครัว

กลางร้านโดดเด่นด้วยเคาน์เตอร์ยาวขนานกับครัวเปิด โคมไฟกระดาษสีขาวขนาดใหญ่แขวนห้อยเหนือด้านบน เพิ่มความสว่างให้กับพื้นที่ ทีมงานตั้งกล่อง เซตไฟเพิ่มแสงสว่าง บางคนถ่ายช็อตสั้นๆ เก็บภาพอาหาร กล้องอีกตัวถ่ายผ่านกระจกใสของครัวเปิด พ่อครัววิ่งวนอยู่กับการเตรียมอาหารอย่างคล่องแคล่ว เสียงซ่าของกระทะและเสียงตะหลิวกระทบกันเป็นจังหวะ คล้ายรับรู้ถึงอารมณ์ของความอร่อยที่กำลังจะถูกเสิร์ฟตามที่ถูกกำหนดความต้องการ

ใกล้เสร็จหรือยังครับ --- หนึ่งในทีมงานร้องถาม พ่อครัวหันมามียัมปักษ์หน้าแทนคำตอบ

เหนือเคาน์เตอร์มีป้ายไม้แขวนเรียงราย แสดงเมนูอาหารและเครื่องดื่มด้วยตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นเขียนด้วยลายมือ มีภาษาไทยและภาษาอังกฤษเขียนกำกับตัวเล็กๆ ในร้านเวลานี้คึกคักด้วยทีมงานกว่าห้าชีวิตจะมักเขม้นเซตกล้องเตรียมถ่ายทำตามงานที่ได้รับว่าจ้าง

ผู้หญิงคนหนึ่งยิ้มกว้างระหว่างเดินดูชุดที่จัดประดับในร้านพลางฟังความเป็นมาที่ถ่ายทอดโดยตรงจากปากเจ้าของ เธอมีใบหน้าเรียวยาวได้รูป ดวงตากลมโตเป็นประกายคล้ายสนใจใคร่เรียนรู้ทุกอย่าง คิ้วโก่งรับรูปหน้า ริมฝีปากบางเฉียบแย้มยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวสะอาด ผมสั้นประบาสีเข้มตัดซอยเป็นทรงบ๊อบทันสมัย ปลายผมด้านหน้าบัดขึ้นเล็กน้อยเผยให้เห็นหน้าผากเนียน สวมเสื้อกล้ามสีขาวพิมพ์ลายตัวเลขศูนย์หนึ่งสีดาขนาดใหญ่ตัดกับสีเสื้ออย่างเด่นชัด ปลอยชายเสื้อหลวมๆ ดูสบาย ท่อนล่างสวมกระโปรงยีนส์สั้นเหนือเข่าสีเข้มประดับด้วยห่วงโลหะและโซ่เล็กๆ รอบเอว ดูเข้ากับรองเท้าบูตสีขาวหุ้มข้อพื้นหนา เธอมักแต่งตัวเช่นนี้เวลาทำงานให้ดูทะมัดทะแมงและทันสมัย มือขวาถือแก้วเครื่องดื่มสีม่วงอ่อนยกจิบเป็นระยะ

“คุณดั่งเมสส่งสัยตรงไหนถามผมได้เลยนะครับ” เจ้าของร้านเปิดโอกาสให้อินฟลูเอนเซอร์สายกินระดับแนวหน้าที่จ้างมาได้เป็นฝ่ายถามบ้าง

ดั่งเม บอกว่าเธอไม่มีข้อสงสัย เขาพูดได้ชัดแจ้งกระจ่างทุกเรื่องที่เหลือเป็นหน้าที่ของฝ่ายสคริปต์จัดเรียงและถ่ายทอดออกมาให้ครบถ้วน แน่หนอนว่าอาจต้องเติมแต่งให้เกินจริงบางประเด็น

“เมื่อบอกว่าคลิปปี้เมจะทำให้อายุดีที่สุดคะ” รอยยิ้มของหญิงสาวที่เพิ่งผ่านมายี่สิบแปดปีทำเอาเจ้าของร้านเผลอยิ้มตาม

เมื่อเริ่มถ่ายกล้องแพนไปที่ใบหน้ายิ้มแย้มของตังเมแสงไฟจากสปอตไลท์ดวงเล็กส่องเน้นให้เห็นซุชิหน้าต่างๆ ที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้าบนจานไม้รูปเรือขนาดใหญ่

“สวัสดีค่ะทุกคน! วันนี้เมพาเพื่อนๆ มาบุกร้านโอมากาเตะชินจูกุ ร้านซุชิที่เค้าล่ำลือกันว่าวัตถุดิบพรีเมียมที่สุดในย่านนี้เลยนะคะ” ตังเมพูดด้วยน้ำเสียงสดใส ก่อนบอกภารกิจที่ต้องทำ “วันนี้เมจะมาพิสูจน์ความอร่อยของซุชิที่นี่ ด้วยแชลเลนจ์สุดโหด --- กินซุชิหนึ่งร้อยจาน!”

ทีมงานส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจหลังกล้อง รวมทั้งพ่อครัวและเจ้าของร้าน ตังเมหัวเราะคิกคักก่อนหยิบซุชิโอโทโรขึ้นจามขึ้นมา --- มาเริ่มกันเลยคะ คำแรกโอโทโร่สุดฟิน

สาวสวมเสื้อยืดค้อยๆ ใช้ตะเกียบคีบซุชิเข้าปาก เคี้ยวช้าๆ ด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม ดวงตาหลับพริ้มราวกับดื่มด่ำกับรสชาติจากสรวงสวรรค์

“อือหือ --- ละลายในปากจริงๆ ค่ะทุกคน ไขมันแทรกสวยงาม ฟินเหมือนขึ้นสวรรค์!”

รสชาติก็ไม่ได้ดีแต่ไหนว่า --- ตังเมคิดในใจหาได้แสดงออกมาทางสีหน้าก่อนกินซุชิต่อไปเรื่อยๆ

จานแล้วจานเล่า ซุชิหน้าปลาไหลอย่างหอมกรุ่น ซุชิหน้าไข่หอยเม่นสีส้มสด ซุชิหน้ากุ้งหวานเนื้อแดง ทุกคำที่คีบเข้าปากล้วนถูกนำเสนอด้วยความสุขและความเอร็ดอร่อยอย่างถึงที่สุด เธอแวะทิ้งจังหวะพูดคุยกับเชฟประจำร้าน ถ้ามถึงที่มาของวัตถุดิบ รวมทั้งสรรพคุณ

ความพิถีพิถันในการทำซูชิ --- แน่ใจว่าทุกอย่างอยู่ในสคริปต์

สีหน้าของดั่งเมตตลอดการถ่ายทำเต็มไปด้วยความสุขและดูสดใสดูตลอดเวลา ไม่แปลกที่ทุกคลิปของเธอมียอดวิวเฉลี่ยกว่าแปดแสนการถ่ายทำดำเนินไปอย่างราบรื่น ภาพที่ออกมาดูสวยงามน่ากิน สร้างสรรค์มุมกล้อง ชื่นชวนให้ผู้ชมอยากมาลองลิ้มชิมรสซูชิที่ร้านแห่งนี้โดยไม่ต้องสงสัย

เวลาผ่านไปราวสองชั่วโมง งานซูชิเปล่าๆกองพะเนินอยู่ข้างตัวเธอวางตะเกียบลงด้วยรอยยิ้มอ่อนล้าแต่เปี่ยมสุข

“ซูชิอร่อยจน --- สำเร็จแล้วค่า!” ดั่งเมยกมือขึ้นชูสองนิ้วให้กับกล้อง “เชลเลนจ์นี้เหนียวแต่คุ้มค่ามากค่ะทุกคน ซูชิที่นี่อร่อยทุกคำจริงๆ ขอแนะนำเลยนะคะ”

ทีมงานปรบมือเกรียวกราว ดั่งเมลุกขึ้นยืนโค้งคำนับและยกมือไหว้เซฟประจำร้าน เจ้าของร้าน และทีมงาน

ไฟในร้านเริ่มหรี่ลงพนักงานทยอยเก็บกวาดร้าน เตรียมเปิดทำการช่วงหัวค่ำ ทีมงานของดั่งเมกลับไปแล้ว กำหนดปล่อยคลิปอีกสามวันข้างหน้า เท่ากับพวกเรามีเวลาติดต่อแค่นี้ก็ชั่วโมง --- ต่างจากเธอที่มีเวลาว่างกว่าจะถึงกำหนดถ่ายคลิปต่อไป

“คุณดั่งเมยังไม่กลับเหรอครับ?” เจ้าของร้านเพิ่งเห็นว่อินฟลูเอนเซอร์สาวสวยยังนั่งอยู่ในร้าน

“ค่ะ อีกสักพักก็จะกลับแล้ว” ดั่งเมยิ้มหวาน

“เอายาระบายหรือว่ายาลดกรดหน่อยไหมครับ?” เจ้าของร้านเอ่ยชมก่อนแซวว่าภาพดั่งเมกินซูชิอร่อยจนเมื่อกี้เขาคงเก็บเอาไปฝัน

“...เธอใช้มือเปล่าหยิบเศษอาหารเน่าเปื่อยเหล่านั้น
ขึ้นมาที่ละชิ้นอย่างไม่รังเกียจ
ยัดต้นคอของกลืนเหม็นเน่าเหล่านั้นเข้าปาก
ท่าทางของอินพลูเอนเซอร์สาวแตกต่างจากเมื่อครู์ลิปลิป
ไม่ต้องแสร้งเคี้ยวช้า ๆ คุ่มคำลึมรส แต่เธอกลืนกิน
อย่างตะกละตะกลามราวกับสัตว์หิวโหยมานานปี...”

ตั้งเมสนทนากับเจ้าของร้านอีกพักหนึ่ง หากแต่สายตาของเธอ ไม่ได้มองใบหน้าของชายอายุสามสิบต้นที่ดูก็รู้ว่าต้องการขายขนมจีบ มากกว่าซูชิ สาวเสื้อขาวซ้ำเลื่องมองพนักงานพิเศษอาหารลงถุงดำ ยกไปทิ้งหลังร้านเป็นระยะ

“เดี๋ยวเมต้องขอตัวกลับแล้วนะคะ พอดีต้องไปดีลังานกับอีกร้านหนึ่ง” หญิงสาวลุกขึ้นเดินออกจากร้าน หากแต่ปลายทางไม่ใช่รถยนต์ที่จอดอยู่บริเวณลานจอด

เสียงกุกกักดังเป็นระยะบริเวณด้านหลังร้านซูชิ ไฟสลัวช่วยพรางตาไม่ให้ใครเห็นหญิงสาวร่างเล็กกำลังทำกิจกรรมบางอย่างถึงขยะที่พนักงานนำเศษอาหารเหลือทิ้ง เวลานั้นถูกคู้ยกระจุยกระจาย นิ้วมือเรียวบางของหญิงสาวโยนสิ่งไม่ต้องประสงค์ออกห่างกาย คล้ายเธอไม่สนใจกลิ่นเน่าเหม็นของเศษปลา ผักเน่า และข้าวบูดที่คลุกเคล้ากัน กลิ่นแรงที่เข้าจมูกจนแมวจรที่เดินผ่านต้องวิ่งเตลิด แทนที่จะขยะแขยง ตั้งเมกลับเผยรอยยิ้มแบบเดียวกับที่เธอเห็นซูชิโอโทโร่จานแรก ดวงตาสาวน้อยแปลงประกายความหิวโหยที่ไม่สามารถแสดงออกได้ต่อหน้ากล้อง

มือน้อยๆ ความหา --- ของดีในถึงขยะ

เศษปลาแซลมอนชิ้นเมือกสีขาว ซากปลาหมึกยักษ์ส่งกลิ่นคาวคลุ้ง และข้าวปั้นที่เริ่มบูดส่งกลิ่นเปรี้ยว เธอใช้มือเปล่าหยิบเศษอาหารเน่าเปื่อยเหล่านั้นขึ้นมาทีละชิ้นอย่างไม่รังเกียจ ยัดต้นตอของกลิ่นเหม็นเน่าเหล่านั้นเข้าปาก ทำทางของอินฟลูเอนเซอร์สาวแตกต่างจากเมื่อครู่ลิบลับ ไม่ต้องแสร้งเคี้ยวช้าๆ ตีมีด้าลิ้มรส แต่เธอกลิ้นกินอย่างตะกละตะกลามราวกับสัตว์หิวโหยมานานปี

เสียงกระดุกปลาเล็กๆ กระทบเคี้ยวในปาก เธอกินอย่างไม่หยุดหย่อนสลบกับมองรอบข้างเป็นระยะ ตังเมกินทุกสิ่งที่ส่งกลิ่นเหม็นเน่า ยิ่งเน่า ยิ่งเหม็น ยิ่งเป็นที่โปรดปราน

ซูชิร่อยจานเมื่อครู่นี้ทำให้เธอรู้สึกอิ่ม แต่หลังจากได้กินของโปรดตังเมปาดปากเป็นเศษอาหารอย่างลวกๆ รอยยิ้มหวานสดใสกลับมาประดับบนใบหน้าอีกครั้งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น หญิงสาวจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ ก่อนเดินออกจากมุมลับตาคนหลังร้านเร่งกายไปกับความมืดมุ่น้ำสู่ลานจอดรถ

แม้เวลาผ่านไปไม่เต็มเดือนแต่เวสรู้สึกเหมือนไม่ได้กลับมาบ้านนานแรมปี ทั้งที่เขาคุ้นกับด้านตรวจยาเสพติดบริเวณเรือนจำคลองเปรม การปิดช่องจราจรเพื่อซ่อมสะพานพงษ์เพชร แยกแครายที่ตอนกลางวันรถติดจนคนแหว่วว่าเป็นลานจอดรถ ต้นไทรใหญ่บังป้ายบอกซอยเข้าบ้านจนเขาต้องเตือนให้ลุงคนขับแท็กซี่รู้ตัว ไม่เช่นนั้นต้องไปกลับรถอีกไกล --- เวลาที่เขาอยากพักผ่อน ภาพเส้นทางเหล่านั้นติดตามแม้ไม่ได้เห็นมานาน แต่ภาพบ้านสองชั้นตรงหน้าชายหนุ่มกลับรู้สึกเหมือนเป็นสถานที่ไม่คุ้นชิน

ทั้งลูกบิดประตูหน้า ห้องนอนของพวกพี่ หรือแม้กระทั่งห้องพ่อ --- ทุกอย่างยังคงปกติ ราวกับพຼ່ງนี้ทุกคนจะตื่นมาทำกิจกรรมเช่นเดิม วิรุฬห์เพิ่งกลับจากที่ทำงานถามถึงปักษ์ พี่ชายคนที่สามเดินจ้วงเจียงลงมาจากห้องนอน ระหว่างที่สามพี่น้องคุยกัน พ่อจะเดินออกมามองด้วยสายตาแข็งกร้าว คล้ายกับต้องการถาม --- วันนี้ฝึกวิชาหรือยัง เวสจะยากจะทำใจเชื่อว่าพຼ່ງนี้เขาต้องตื่นมาเพียงลำพัง บ้านหลังนี้ไม่มีใคร

อยู่อีกแล้ว

ความเจ็บบริเวณสีข้างปวดแปลบดังสติ เมื่อเวสละคลายมนตร์
คุ้มครองกาย เลือดพลันซึมออกมาจนเลือดเปลี่ยนสี ถ้าเขาไม่ใช้มนตร์
รักษาสะกดไว้คงไม่มีแท็กซีคนไหนยอมให้ขึ้น

แม้ไม่ล้มผัสโดนตรงๆ แต่บาดแผลจากวิญญาณอาฆาตแม้
เฉียดผ่านยังสร้างบาดแผลได้ ช้ำยังรักษาด้วยวิธีธรรมชาติจะใช้เวลา
นานกว่าปกติ เหตุนี้เขาจึงต้องกลับมาบ้านเพื่อรักษาตามคำสอนของ
ผู้เป็นพ่อ

เวสละถอดเสื้อผ้าแช่ตัวลงในอ่างไม้ขนาดใหญ่ แม้เป็นน้ำอุณหภูมิ
ปกติแต่กลับให้ความรู้สึกเย็นเฉียบเมื่อต้องแผล น้ำในอ่างเต็มไปด้วย
ด้วยสมุนไพรนานาชนิด ทั้งว่านนางพญา ว่านธรณีสาร และสมุนไพรที่
นำมาจากห้องเก็บของ กลิ่นหอมปนฉุนอบอวลไปทั่วห้อง

ชายหนุ่มพยายามตั้งสมาธิ สรรวมจิตอยู่ที่บาดแผล ท่อง
บริกรรมคาถาสมาณแผลที่เกิดจากความไร้ฝีมือของตัวเอง

“อะระหังสะมาสัมมาสัมพุทธะ”

ลมพิษถูกขับออกทางช่องปาก เวสละรู้สึกว้าปากแผลสมานตัว
ดีขึ้น เขาพุงตัวเองขึ้นจากอ่าง ชำระร่างกายด้วยน้ำบริสุทธิ์ ก่อน
กลับเข้าห้องนอน เวสละนึกถึงภาพการปราบผีเพียงลำพังครั้งแรกในชีวิต
--- ผลลัพธ์ออกมาไม่สู้ดี ว่าตามตรงเขาไม่มีวิชาหรือคัมภีร์อะไรอื่นไว้ใช้
ต่อกรกับภูตผีสักบาท

แม้ไม่ใช่เรื่องง่ายแต่ถ้าได้ฝึกวิชาแขนงอื่นไว้บ้าง อาจมีประโยชน์
ในอนาคต เมื่อคิดเช่นนั้นเท้าของเวสละพลันเปลี่ยนทิศ จากห้องนอน
มุ่งสู่ห้องเก็บตำราที่อยู่ในตำหนักสัพพะสาธนะ

เป็นอีกห้องที่ยังคงสภาพเดิม หนังสือที่เขาและพี่ชายรื้อค้น บางเล่มยังไม่ถูกเก็บเข้าชั้น เวลสเปิดอ่านตำราที่ละหน้า หาวิชาที่พอจะเรียนรู้ฝึกฝนได้ในระยะสั้น --- ถ้าเขาฉลาดเหมือนวิรุฬหคงดี รอยหยักในสมองระดับนายแพทย์บอกว่าอ่านตำราทุกเล่มในห้องนี้จนทะลุ วิรุฬหอาจพูดเกินจริงแต่เวลสเชื่อว่าพี่ชายคงจำคาถาได้มากกว่าเขา

นอกจากตำราเวลสแอบภาวนาให้ห้องนี้มีศัสตราอาคมให้เขาหยิบยืมใช้สอยได้บ้าง --- มีชีมีตมูๆ ลงอักขระแปลกๆ แบบที่เขาถืออยู่ ลักษณะใบมีดโค้งมนคาดว่าคงใช้เป็นอาวุธไม่ได้ ข้าพวงศ์คงไม่ตายอีกครั้งด้วยบาดทะยัก

มีดหมอที่พ่อเคยใช้ทำพิธีต่างๆ ถูกแทนไถยัดไว้เป็นของกลาง สารวัตรให้เหตุผลว่าของมีคมเหล่านั้นอาจเป็นอาวุธสังหารปรุ้ม --- ตั้งแต่ตอนนั้นยังไม่มีเวลาทวงคืน

ทายาทคนสุดท้ายของตระกูลสัพพะสาณะไล่กวาดสายตาดำราที่ละเล่ม กว่าสามในสี่ของตำราทั้งหมดยังไม่เคยอ่าน ชายหนุ่มสุมหยิบมาหนึ่งเล่ม เปิดไปได้ไม่กี่หน้าต้องนำไปวางที่เดิม ไม่เข้าใจว่าธตรฐจำส่วนผสมยาสั่งมากมายได้ยังไง ชายหนุ่มพบทวนเหตุการณ์เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาวิชาที่เขาเรียนรู้มาตลอดชีวิตใช้การอะไรแทบไม่ได้ ดูเหมือนมรดกที่พ่อเหลือไว้หนักเกินกว่าจะแบกไว้ได้เพียงคนเดียว

สิ่งที่พ่อเหลือไว้ให้มีเพียงแค่วิชา ยังมีของขลังอันเป็นต้นเหตุของปัญหาทั้งหมดอีกสิบชิ้นที่ตอนนี้เขาครอบครองไว้แล้ว สังหรณ์ของเวลสกระซิบบอกว่าของขลังเหล่านี้ยังมีความลับซ่อนอยู่ หากแต่ข้างกายเขาไม่มีผู้รู้หลงเหลือ --- ไม่น่ายาก ทุกวันนี้คนเรามีผู้ช่วยข้างตัว รอบรู้ยิ่งกว่า

อัจฉริยะหรือศาสตราจารย์คนใด

ชายหนุ่มลากเก้าอี้มาหย่อนก้นนั่ง เปิดมือถือเข้าสู่โลกอินเทอร์เน็ต พิมพ์หาโดยใช้คีย์เวิร์ดว่าของขลัง ยังไม่ทันวางมือถือลงโต๊ะ ข้อมูลต่างๆ พลันปรากฏบนหน้าจอ ส่วนมากเกี่ยวกับวัตถุมงคลจากสถานที่ต่างๆ มีนิยายหรือละครที่เกี่ยวข้องขึ้นมาให้เห็น --- เวลามองข้ามของเหล่านั้น สะดุดตาไปกับเพจหนึ่งจนต้องกดเข้าไปดู

เพจที่ใช้ชื่อว่า --- ไสยศาสตร์ของขลัง ตรงตัวตามต้องการ ภายในมีคอนเทนต์เกี่ยวกับความเป็นมาของวัตถุมงคลแขนงต่างๆ ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือปลุกเสกลงอาคมด้วยน้ำมือมนุษย์ นอกจากนี้ยังมีมนตร์วิชาไสยเวทศาสตร์อื่นที่เขาไม่เคยพบเห็น ดูผ่านๆ เหมือนเพจรวบรวมคนคลั่งไสยศาสตร์ปกติ รูปของขลังและมนตร์คาถามีบางบทบางชิ้นคุ้นตา แต่บางบทสวดเวสสะมันใจว่าอุปโลกน์ขึ้นมาเอง --- ไม่เคยมีมนตร์เหล่านั้นในคัมภีร์ของพ่อ เวสสะเลื่อนดูคอนเทนต์จนสะดุดกับคลิปวิดีโอหนึ่ง

ห้องนอนเล็กๆ พ่อแคใส่เตียงเข้าไปได้หนึ่งหลัง มีกรอบรูปทรงกลมไร้ภาพติดประดับอยู่บริเวณผนัง ทุกสิ่งในห้องคล้ายถูกขลิบด้วยสีเทา ผ้าปูที่นอน ผ้าม่าน พรม รวมทั้งเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ แสดงออกถึงอารมณ์ของผู้นอนหลับอยู่บนเตียง นิตยสารเก่าตรงปลายเท้าถูกสะบัดเตะตกจากเตียงเมื่อผู้นอนอยู่ลืมตาตื่น เสียงกรีดร้องลั่น ถ้าไม่ติดว่าสตรีบนเตียงนอนถูกพันนาการด้วยผ้าสีขาว ป่านนี้หล่อนคงกระโจนลงมาอาละวาดทำลายข้าวของเหมือนเช่นทุกครั้ง ไม่เว้นแม้กลุ่มคนที่เปิดประตูเข้ามา

หญิงแก่กับชายชราเป็นพ่อแม่ของหล่อน ทั้งคู่ยืนตัวลั่นอยู่ด้านหลังชายคนหนึ่ง ชายผมทองร่างสูงโปร่งสวมชุดลาลองสบายๆ คล้ายกับมาเดินเที่ยวในสวนสาธารณะ แว่นตาดำถูกถอดออกหนีบไว้ที่เสื้อคอวี ดวงตาจึงเขม็งไปยังหญิงสาวบนเตียง ผู้มาเยือนหันไปทางผู้ปกครอง สนทนากันพักหนึ่งด้วยภาษาอังกฤษก่อนพยักหน้าและรับซองสีน้ำตาลใส่ลงกระเป๋าสะพายไหล่

มองจากระยะไกลตอนแรกไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ชายผมทองล้วงออกมาจากคอเสื้อคืออะไร แต่เมื่อคลิปปิวดิโอสุมภาพเข้าไปใกล้บวกกับวัตถุสีเงินสะท้อนรับแสงลอดจากหน้าต่าง จึงเห็นได้ชัดว่าสิ่งนั้นคือ --- ไม้กางเขน เสียงกรีดร้องของหญิงสาวบนเตียงยาวนานและโหยวนมากขึ้น เมื่อแสงที่สะท้อนจากไม้กางเขน تابลงไปที่บนตัวหล่อน ผู้เป็นแม่เจ็บปวดจนไม่กล้ามองภาพตรงหน้า ได้แต่อาศัยอกสามี่เป็นที่หลบซ่อนสายตา กลุ่มควันพวยพุ่งออกจากบริเวณท้องแสง ไม่ใช่ควันอันเกิดจากเผาไหม้ ลักษณะควันลอยตัวผิดธรรมชาติ กลุ่มละอองนั้นหาได้ลอยสูงขึ้นจรดเพดานกลับม้วนวนเป็นวงกลมรอบตัวหญิงสาว เสียงกรีดร้องเปลี่ยนเป็นพึมพำกังวลคล้ายเสียงคำรามของราชสีห์ สีหน้าเจ้าของไม้กางเขนหาได้แปรเปลี่ยน --- เจ้าตัวยังเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

คลิปปิวดิโอบลงแค่นั้น

อ้าว --- เวลสะพยายามเลือนหาตอนต่อไป ความรู้สึกเหมือนถูกหลอกให้ดูละครแนวตั้งของจีนและตัดจบไปตอนกำลังสนุก แคปชั่นของคลิประบุสั้นๆ --- อาเบล มอริริเย่

เพื่อยังมีศิลปินอื่นๆ ให้เลือกชม สัมภาษณ์หมอมือดู พาชมบ้านของหมอธรรมนักรัศมีพระเครื่อง พ่อหมอที่จัดว่าเป็นบรมครูด้านยาสั่งจากศิลปินดีไอของบาทหลวงอาเบล เวสไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องจริงหรือจัดฉากหลอกลวง วิญญาณที่เห็นในคลิปน่าจะเป็นจำพวกเดียวกับพวกผีปอบ เพียงแค่อยู่ต่างถิ่นฐานคนละชาติกำเนิด

นาฬิกาบนมือถือแสดงเวลาตีสี่เศษ ถึงเวลาอันควรที่ต้องพักผ่อน

เสียงรถยนต์แล่นมาจอดหน้าบ้านทำให้เวสต้องหยุดคิดเวลานี้ไม่ควรมัวอค้นตุ้มาเย้ยเยียน ชายหนุ่มรีบดับไฟในตาค้นกแบบตัวเข้ากับผนังเปิดฝ้าม่านออกดูว่าผู้มาเยือนคือใคร ลึกๆ เผลอคิดถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาต้องสูญเสียครอบครัว เพียงแค่ฆาตกรต้องการของขลังที่พ่อเก็บไว้

กระบะโตยี่ตาสีแดงตัวถึงมูๆ จอดสงบนิ่งหลังคนขับดับเครื่องราวกับว่ามันพึงพอใจที่ได้พักผ่อนหลังต้องทำโศกยามวิกาล คนกลุ่มหนึ่งทยอยเดินลงมาไม่น่าเชื่อว่ารถกระบะตอนเดียวจะจุคนได้มากขนาดนั้น คนขับเป็นชายอายุน่าจะมากกว่าเขาหลายปี คนนั่งข้างเป็นหญิงชราหลังค่อม และหลานชายหญิงสองคน เสียงเจี๊วจ้าวฟังไม่ได้ศัพท์จากทั้งสี่แข่งกันพูดจนยากจะเข้าใจ แต่เวสพอจับใจความได้ --- คนพวกนี้มาหาพ่อ

เวสตัดสินใจออกมาทำหน้าที่เจ้าของบ้าน แหกทั้งสี่น่าจะไม่มีพิษภัยหลังได้เห็นพวกเขาเต็มตา **ยายทอง** หญิงชราผมขาวโพลนทั้งหัวไบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งความกังวลแนะนำตัว **อรุณา** ลูกชายรับหน้าที่สารณีสืบหน้ากังวลไม่แพ้กันเป็นผู้แจ้งจุดประสงค์ พวกตน

ต้องการว่าจ้างปฐุมให้ช่วยไปไล่ผีปอบที่สิงลูกสาวคนโต

“พ่อหมอปฐุมอยู่ไหนครับ?” ดูเหมือนคนกลุ่มนี้จะไม่ทราบข่าวการเสียชีวิตของพ่อ เมื่อเวสะบอกความจริงยายทองถึงกับทรุดลงเอามือปิดหน้าร้องไห้ “ใจเย็นๆ นะแม่ อารีต้องไม่เป็นอะไร”

“หมดกันๆ ไม่มีพ่อหมอแล้วใครจะช่วยพวกเรา อารีเอ๊ย --- เวิร์กกรรมอะไรของมึง”

อารี คงเป็นที่ฮอลานสาวคนโตของยายทอง ลูกสาวของอรุณาระหว่างที่สองคนผ่านโลกมามากกว่าเวสะว่ารุ่นใจ อีกสองวัยเยาว์มองมาที่เขาด้วยสายตาเศร้าสร้อย

น้ำ ช่วยพี่หนูได้ไหมคะ --- เด็กหญิงถาม

เด็กชายตัวน้อยสมทบ ช่วยพี่ผมด้วยครับๆ --- พุดย่าอยู่แบบนั้นยากที่คนมีวิชาจะใจแข็งทนดูอยู่ได้

“น้องพอจะรู้จักใครที่ไล่ผีปอบได้อีกไหม?” อรุณาทถาม

เวสะส่ายหน้า เขาไม่ได้ไปปิด คนที่ไล่ผีได้ตายไปหมดแล้ว

คำพูดของเวสะสร้างความสงสัยให้กับหญิงชราและลูกเขยมากกว่าจะคลายความกังวล

“เดี๋ยวผมจะช่วยเองครับ”

จาก ของขลัง

ที่ต้องรักษาไว้เพียงเพราะเป็นสมบัติของวงศ์ตระกูล

แปรเปลี่ยนเป็น ของฆาต

ที่ผู้คลั่งไคล้มนตร์ดำทั่วโลกอยากได้ไปครอบครอง

เวสสะ ทายาทคนสุดท้ายของตระกูลสัพพะสาณะ

ชายหนุ่มที่อ่อนด้อยทั้งประสบการณ์และคาถาอาคม

กลับต้องทำหน้าที่ปกป้องของฆาตให้พ้นจากการแย่งชิง

การต่อสู้ระหว่างไสยศาสตร์เขมรกับมนตร์ดำอิสลามในภาคแรก

ถูกขยายวงเป็นสงครามไสยเวทของหลายเผ่าพันธุ์

เวสสะจะต่อสู้อย่างไร จะเชื่อใจใครได้เล่า

เพราะบ้างก็เข้าทำร้ายโดยตรง บ้างก็แอบแฝงความหวังดี

มีกระทั่งบ้างก็ตายจริง บ้างก็แสวงตาย!!!”

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป

299.-

ทดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime